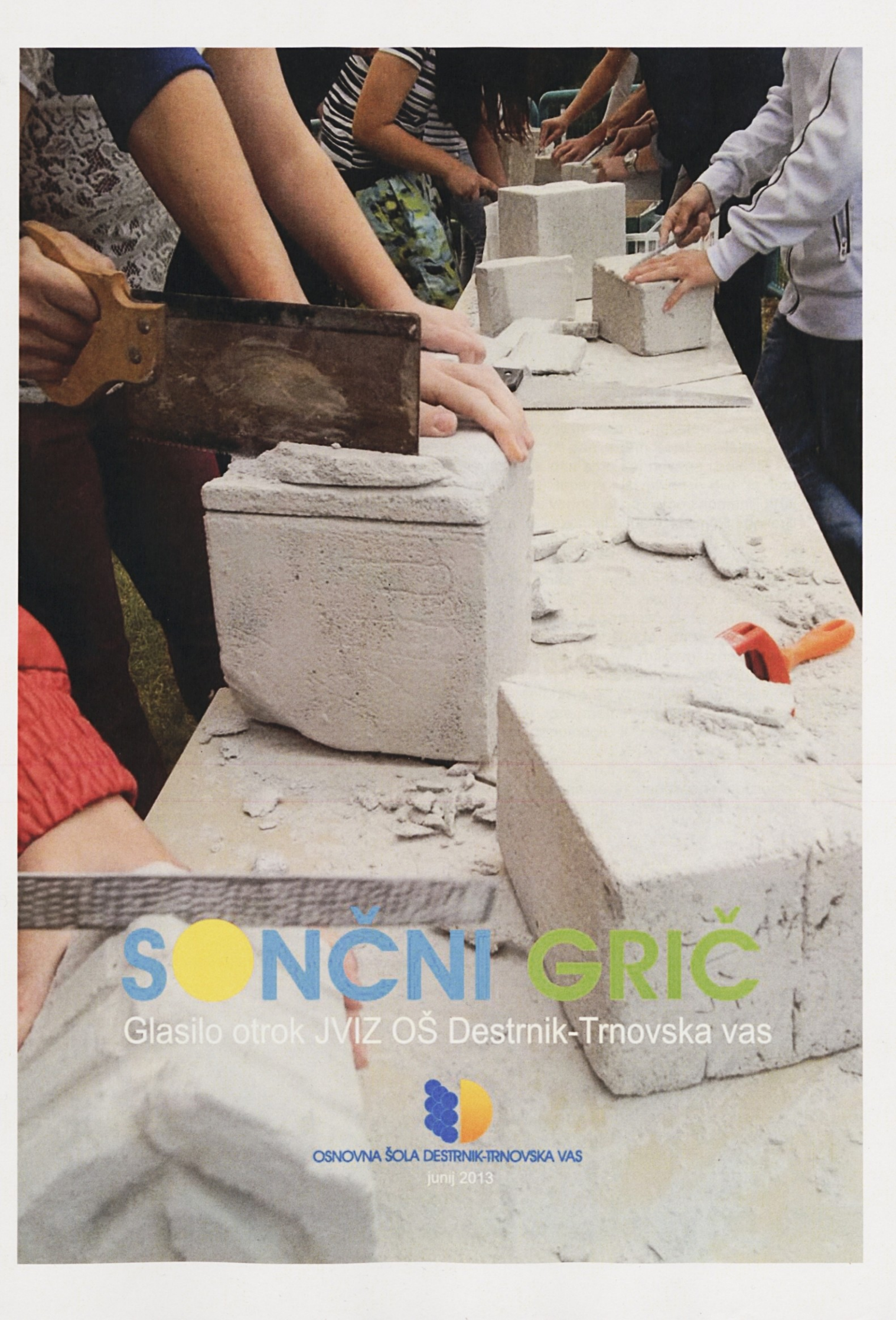

A photograph showing several children's hands and arms as they work with large, light-colored concrete blocks on a wooden table. One child in the foreground is using a large hand saw with a wooden handle to cut a block. Other children are visible in the background, also working with the blocks. The scene is brightly lit, and the focus is on the hands and the blocks.

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS

junij 2013

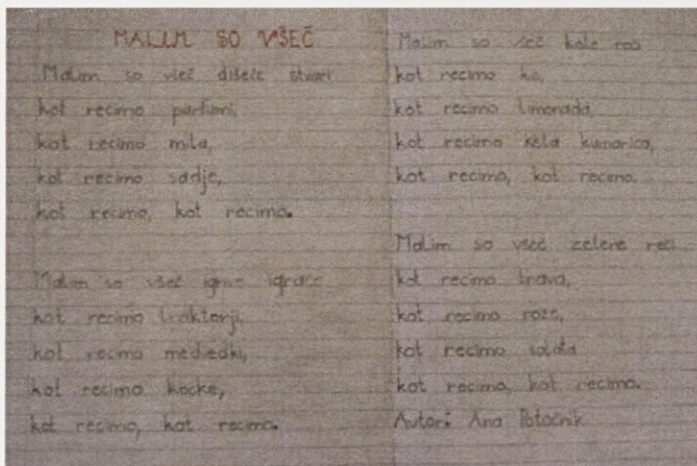
Dragi bralci!

Ni dolgo tega, ko smo tretjega septembra sedli v šolske klopi, z novimi pričakovanji in željami, nekateri z veseljem, drugi malce manj. Vsak dan v tem šolskem letu je bil nekaj posebnega, vsak dan smo kaj novega izvedeli, kaj novega doživeli in kaj lepega ustvarili ... Bilo je leto vzponov in tudi padcev, vendar si ga bomo zapomnili prav po vzponih in z njimi povezanimi uspehi, ki smo jih dosegli na vseh področjih.

Bližajo se poletne počitnice in verjamem, da na šoli ali v vrtcu ni otroka, ki ne bi bil že z eno nogo na morju. Razigrani dnevi, ki prihajajo, so nalašč za to, da bomo v roke vzeli novo številko *Sončnega griča*, glasila, v katerem so zbrani najboljši literarni in likovni izdelki naših učencev. Mnogo jih je in o marsičem govorijo. Prispevki so nastali pod mentorstvom vzgojiteljic, učiteljev in učiteljic razredne ter predmetne stopnje, zato vsem sodelujočim, ki so pripomogli k nastanku letošnjega glasila, najlepša hvala.

Želim vam prijetne, ustvarjalne in nepozabne počitnice, odvrzite skrbi, povezane s šolo in si v teh dveh mesecih naberite novih moči za naprej.

mag. Drago Skurjeni,
ravnatelj

Malim so všeč, Ana Potočnik, 2. a, pesem

Pika Nogavička (opis)

Pika Nogavička je zelo iznajdljiva deklica. Živi v vili Čira Čara sama s svojim konjem in z opico Fickom. Ima dve spleteni kitki, rdeča lička in dve različni nogavici. Vedno je zelo vesela. Njena najboljša prijateljca sta Tomaž in Anica. Najraje se skupaj igrajo. Pika je tako močna, da lahko dvigne svojega konja.

Ana Potočnik, 2. a

Nika gre spat na sneg (zgodbica ob sliki)

Po vremenskih poročilih je kazalo, da bo snežilo. Nika je takrat še spala. Ko se je zbudila, je zagledala očka, kako kida sneg. Hitro je pojedla zajtrk. Oblekla si je kombinezon. Pripravila si je sanke in odšla na sneg. Ko je prišla na hrib, je tam zagledala prijatelje. Skupaj so se sankali. Prijatelj Tine se je domislil, da bi tekmovali. Prvi je bil Tine, Nika pa druga. Ko se je zvečerilo, so s prijatelji gledali sončni zahod. Še dobro, da so imeli svetilke, da so lahko prišli domov. Doma se je Nika preoblekla v pižamo in šla spat. Bil je res super dan.

Urban Piškur, 2. a

Simetrija, Lana Horvat, 2. a kolaž

Glasbilo, Ana Potočnik, 2. a, črna risba

Bil sem na snegu

S sestro sva bila na snegu. Delala sva majhnega in velikega snežaka. Potem je sestra odšla v hišo, jaz pa sem dokončal snežaka. Ko sem ga dokončal, je zapihal veter. Na koncu sem odšel v hišo.

Jan Orešič, 2. t

Sankanje na Rogli

Zjutraj sem prišla v šolo. Pred šolo sem si odložila sani. Komaj sem čakala, da pride avtobus. Veselila sem se in komaj čakala.

Tamara Rola, 2. t

Malim so všeč

Malim so všeč zelenjavne reči,
kot recimo brokoli,
kot recimo grahci,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč leteče reči,
kot recimo helikopterji,
kot recimo ptice,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč zveneče reči,
kot recimo klavir,
kot recimo triangel,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč nežne reči,
kot recimo mame,
kot recimo snežinke,
kot recimo, kot recimo ...

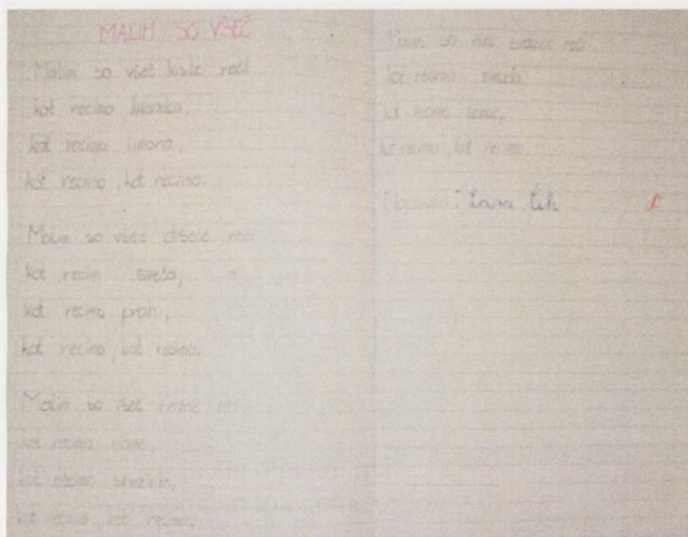
Malim so všeč velike reči,
kot recimo slon,
kot recimo velik balon,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč barvne reči,
kot recimo mavrice,
kot recimo barvice,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so več bleščeče stvari,
kot recimo verižice,
kot recimo bleščice,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč dolge reči,
kot recimo igrišče,
kot recimo vrvice,
kot recimo, kot recimo ...

Klara Sužnik, 2. a

Malim so všeč, Lara Čeh, 2. a, pesem

Prijatelj

Zame je prijatelj prijazen človek, ki ni nasilen, hudoben ali ukazovalen. Beseda prijatelj me spominja na druženje, na smeh in na vse, kar je lepo. Pravi prijatelj nikomur ne izda naših skrivnosti. Lahko mu zaupamo. Moja prava prijateljica je Laura – zato jo imam rada.

Doroteja Jakop; 4. t

Marija (opis osebe)

Marija je moja sestrična. Piše se Dvoršak, doma je v Jiršovcih 15 b. Kmalu bo stara eno leto in je moja sosedka.

Je majhna, ima okrogel obraz, sivo modre oči in kratke rjave lase, ki se ji kodrajo.

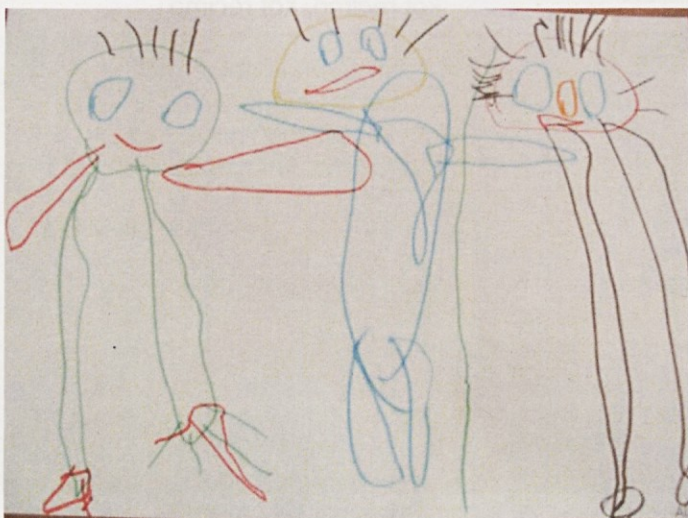
Nosi še pleničke. Večinoma je oblečena v trenirko, da se lažje giblje, saj že sama hodi.

Zna pokazati, kako je velika, ploska z rokami, zna pokazati »pa pa« in pokliče: »Ata.«

Zelo je vesela, kadar je lepo vreme in je lahko zunaj. Rada je na gugalnici, takrat veselo brca in se smeji.

Imam jo rada in včasih popazim nanjo.

Klara Sužnik 2. a

Moja družina, Alin Kokol, 3 leta

Dežnik, Eva Benko, 2,5 leta

Čarovniške sanje

Prišel je dan
čarovniških sanj.

Velik klobuk,
koničast nos,
njena vodnica
je kuštrava metlica.

Leti visoko,
velika hitrost,
to je čarovniška
norost.

Rebeka Mlakar, 6. a

Ko te poišče pesem

Ko zjutraj se zbudim,
ko malo se zbistrim,
v glavo kapne mi,
in prava pesem se rodi.

Za mizo usedem se,
veselo razpišem se
in pesem je že tu,
v zbirki Tete ni več tu.

Aljoša Repinc, 7. a

Ko te poišče pesem

Poiskala me je pesem, vesela in srečna,
napisala jo bom, če jo boš ti.
Ta pesem ti lahko pomeša čustva,
ta pesem naj bo zate in zame.

To pesem pišem tebi,
pisala sem jo cel dan,
zato naj bo čustvena pesem,
prosim te, da mi zaupaš.

Vesela sem, da je pesem mene poiskala,
zacementirala je mojo rano,
me pripeljala v novo življenje
in naredila me je veselo.

Laura Karo, 7. a

Pustna maska, Gaja Pergar, 5. t, kaširanje

Gobe, Sašo Petek, 2. a, kartonski tisk

Jeza

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
Kot največji pacek bom zvezke po stopnišču
zagnala
in igrače bom vse pobrala
ter jih na sosedovo dvorišče zmetala!

Loputala bom z oknom,
da nihče ne bo mogel spati.
Pojedla bom surov krompir,
da vročino si izborim.

Doma bom steno počekala
in v omari oblačila razmetala.
Vse, prav vse bom jezila!
Moja barva se je razlila.

Laura Murko, 4. t

Pika Nogavička se gre drsat

Pika Nogavička je pravkar vstala s postelje. Danes gre Pika drsat z Anico in s Tomažem. Pika se je oblekla in šla na zajtrk. Odšla je k Tomaževi in Aničini hiši, da bi ju opomnila, da gredo drsat.

Sara Krajnc, 2. t

Sanje imajo kratke rokave in pokrivala

Sanje, ko nad morjem letijo,
se spuščajo tja v majhno dolino.

Ker mali fantek je že spal,
je ena od sanj smuknila vanj.

Fantek že zdaj lepo spi,
že sanja, kdo ve o čem?

Ko zjutraj fantek se zbudi,
hitro, hitro v šolo odhiti.

Sanje še danes nad
morjem letijo, ker vejo,
da vsi otroci že pridno spijo.

Luka Golob, 4. t

Grdi raček, Aneja Lorbek, 4. a, flomaster

Podmornica, Tilen Simonič, 6 let

Črni les

Nekoč pred davnimi časi je za tremi gorami rasel gozd z imenom Črni les. V njem je bil ribnik, v katerem je živel krastačino kraljestvo, in sicer krastača Črnopika s svojim možem Črnorogcem in dvema hčerama. Družina je bila do gozda in njenih prebivalcev zlobna. V gozdu sta vladali črnina in pustost. Na drevesih ni rasel noben plod. Živali so morale po hrano hoditi v sosednji gozd.

Nekega dne pa je srnica Zara v gozdu skotila tako krasnega in drobcenega srnjačka, da so si ga ogledovale vse živali. Lepega sončnega jutra je kraljica Črnopika s svojo zarjavelo in na pol razpadlo krono odgnala sonce. Če so živalce mislile, da je v gozd prišlo vsaj kanček veselja in sonca, so se motile, saj je stara krastača vse hitro uničila.

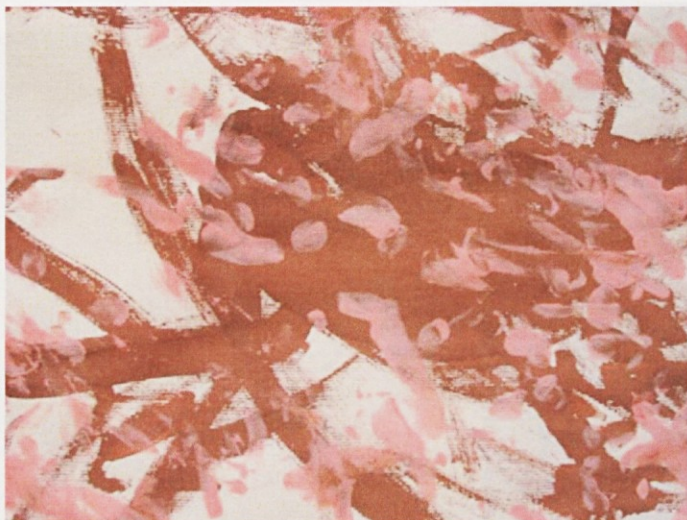
Čez nekaj let, ko je bil srnjaček že velik, je v gozd prišel deček po imenu Julijan. V košari je imel zemljo. To je bila navadna zemlja, v katero je hotel posaditi želod, kot mu je to naročila stara čarovnica Lila, vendar želoda ni našel. Nato pa je dečka zagledal srnjaček. Ob pogledu nanj so se njegove lepe svetlikajoče se svetlo modre oči zasvetile. Iskrice v njegovih očeh je Julijanu pomagala, da je v skritem kotičku majhne jame našel težko iskan želod. Ko ga je deček posadil v zemljo in ga lepo zalil, je zrastel velik hrast, poln želodov. Ko so to videle vse živali, celo krastača Črnopika in njena družina, so zahtevale, da kralj gozda postane srnjaček. Krastača tega ni hotela, vendar je v gozd prišel veliki jelen, srnjačkov oče, ki se ga je krastačina družina bala. Črnopika je tako morala krono predati srnjačku in po njegovem ukazu oditi iz gozda. Od takrat je gozd spet zaživel in drevesa so imela polno plodov, po katera je vsako jesen hodil Julijan.

In še danes lahko srečaš srnjačka, če greš v Črni les, kjer te bo čakal na vhodu v gozd.

Nataša Ozvatič, 6. a

Tihožitje, Nika Vogrin, 1. a

Cvetoče drevo, Zala Tašnar, 1,5 let

Čudežni glavnik

Nekoč je živel kmet. Imel je tri hčere. Nekega dne je šel v mesto, da bi prodal kravo in s tem denarjem kupil nekaj hrane. Starejši hčeri sta želeli darilo, najmlajši pa ni bilo do tega. Oče je kravo prodal plemenitemu plemiču. Nenadoma se je nebo stemnilo in pripravljalo se je k nevihti. Oče se je takoj odpravil domov, da bi se vrnil še pred dežjem, zato ni imel časa, da bi hčeram kupil darila. Na poti domov je našel star rjav glavnik. Pobral ga je in mislil, da bo vsaj nekaj prinesel domov. Prvi dve hčeri sta ga pričakali pri vratih. Zelo sta bili jezni, ko sta ugotovili, da je prinesel le star glavnik. Najmlajša hčera ga je objela in z veseljem sprejela darilo.

Nekega dne je kraljevič te dežele priredil ples. Povabil je mladenke od daleč in blizu, saj si je iskal ženo. Na ples so odšle tudi kmetove hčere. Prvi dve sta se lepo uredili in si napravili čudovite kodre. Najmlajša si je nadela preprosto obleko in se počesala s starim glavnikom. Naenkrat so se ji lasje začeli čudežno bleščati. Na plesu se je kraljevič zazrl v njeno lepoto. Povabil jo je na ples. Dotaknil se je njenih svilnatih las in takoj vedel, da je pravo dekle zanj. Poročila sta se in srečno živela do konca svojih dni. Sestrama pa so od zavisti izpadli vsi lasje.

Maja Kocbek, 5. a

Žival, Tilen Krepek, 6. a, linorez

Zvonček, Lan Gorenjak, 4 leta

POLICISTI SO IMENITNI, KER NOSIJO
LISICE.

(deček, 4 leta)

NIK, KAJ SI TI DIRKAČ, ALI ZAKAJ SI
TAKO DIVJI?

(deček, 4,5 let)

LUKA, TI IMAŠ PIKAZON. (KOMBINEZON)

(deček, 4 leta)

JAZ BOM ZA PUSTA KOŠMATIR.

(MUŠKETIR)

(deček, 6 let)

MI SMO VČERAJ NAREDILI HIŠJO

PTIČICO. (PTIČJO HIŠICO)

(deček, 3 leta)

PINGVINI ŽIVIJO NA JUŽNEM ČAJU.

(TEČAJU)

(deklica, 3, 6 let)

MUCO JE POVOZIL AVTO, KER NI

DVIGNILA TACE, KO JE PREČKALA

CESTO.

(deček, 3,3 leta)

Vzgojiteljica vpraša otroke, kaj vidijo na sliki.

Deček (4, 3 leta) odgovori: »DVA GNOJA.«

(NOJA)

Jaz, Tian Potrč, 3 leta

Malim so všeč

Malim so všeč slastne reči,
kot recimo špinača,
kot recimo riž,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč strašne reči,
kot recimo netopir,
kot recimo vampir,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč sanjske stvari,
kot recimo sanjska soba,
kot recimo sanjska omara,
kot recimo, kot recimo ...

Rok Vajngerl, 2. a

Črtna risba, Laura Čurin, 1. a

Čarobni samorog

Nekoč je za devetimi gorami živel kmet, ki je bil zelo reven.

Imel je sedem otrok in težko jih je preživljal. Namesto dišečega kruha so otroci dobili za jesti le majhno pest žita. Kmet je nenehno premišljeval, kaj mu je storiti. Nekoč, ko se je bližala zima, se je odpravil v gozd po drva, da bi lahko zakuril ognjišče. In ko je tako hodil, je med gostimi drevesi zagledal nekaj nenavadnega. Približal se je, da bi lahko bolje videl, kaj je. Zagledal je do kosti shiranega starega konja, ujetega v gosto in visoko trnje. Žival je nemočno stokala. Ko je konj zagledal kmeta, ga je prosil za pomoč. Obljubil mu je nagrado. Kmet je hitro pograbil sekiro, posekal trnje ter tako osvobodil konja. Kot obljubljeno, ga je konj peljal po nagrado. Prišla sta do majhnega vodnjaka. Konj je kmetu dejal, naj z roko seže vanj in vzame prvi predmet, ki se ga dotakne. Kmet ga je ubogal in izvlekel ogromen diamant. Bil je nadvse vesel, ker z diamantom ne bi bil več reven in njegovi otroci ne bi več stradali. Tedaj pa je začel konj jokati. Kmetu je razložil, da je ta diamant spomin na njegove starše in se mu težko odpove. V zameno mu je ponudil navaden siv kamen. Ker je bil možakar dobrega srca, je vedel, da ni prav, da za pomoč zahteva plačilo. Takoj, ko je konju vrnil diamant, je ta izginil. Kmet se je vrnil domov k lačnim otrokom. A doma je namesto stare koče stal grad. Pred njim ga je čakal bleščeč samorog. Povedal mu je, da je on tisti konj, ki ga je danes rešil in da mu je diamant vrnil pravo obliko. Samorog mu je izročil diamant in mu razkril, da izpolni vsako željo, če ga trikrat podrgne. Nato je izginil.

Kmet in njegovi otroci so pa dolgo in srečno živeli v izobilju.

Vanessa Prelog, 5. a

Mali zvonček, Lana Kramberger, 1,5 let

Tihožitje, Nejc Mlačnik, 1. a

Pika Nogavička gre na kopališče (domišljajska zgodba)

Pika Nogavička je šla po Tomaža in Anico, da bi šli na kopališče. Prispela je do Tomaževe in Aničine hiše. Potrkala je na vrata. Anica je odprla. Pika je vprašala, ali bi se šla kopat. Anica in Tomaž sta rekla, da bi šla z veseljem.

Ajda Arnuga, 2. t

Snežak, Sašo Razlag, 3 leta

Dobri snežak, Klara Muršec, 3 leta

Letni časi

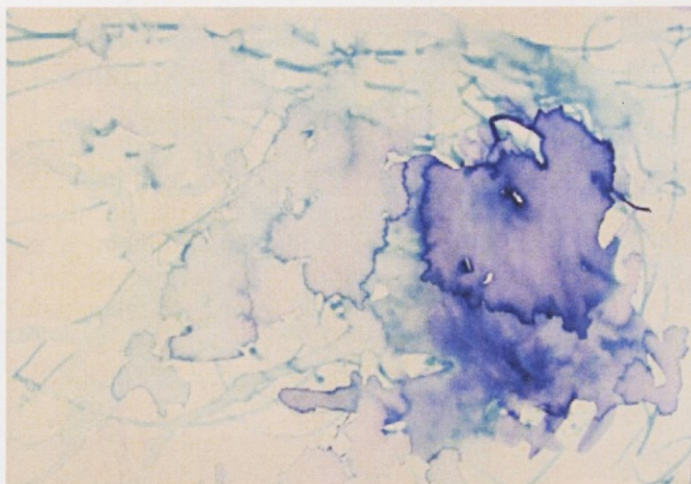
Pomladi vse
zeleni in cveti.

Poleti
sadove obrodi.

Jeseni jih potrgamo,
tudi druge z njimi obdarujemo.

Pozimi sneg naleti,
da drevo nove moči pridobi.

Rebeka Mlakar, 6. a

Nevihta, Lucija Benko, 2 leti

Jaz sem ...

Sem zajček Skokec. Imam dolga siva ušesa. Z njimi zelo dobro slišim. Moja dlaka je sijoče sivkasta. Imam lep bel repek. Zelo rad skačem po polju in travniku. Sem zelo hitre vrste. Obožujem deteljo in travo. Imam veliko gozdnih prijateljev, npr. veverico ... Bojim se lisice in volka. Z mojimi zajčjimi prijatelji živim na polju in travniku. Podnevi skačem, tekam, iščem hrano in se igram. Tehtam približno šest kilogramov, skočim približno pol metra, visok sem približno trideset centimetrov. V vročih poletnih dneh rad jezim lisico. Pred zimo se dobro najem. Jeseni dobim debelejšo dlako, da me pozimi ne zebe. Takrat zelo rad spim v svoji topli hiški. Spomladi se mi dlaka zredči, da mi poleti ni vroče. Takrat se pasem na travniku. Imam majhne ostre zobe. Če me pustiš pri miru, ti ne naredim nič, če me pa dražiš, te lahko ugriznem. Velikokrat kmetom s polja jemljem korenje in zeljne glave. Takrat se jezijo name. Sem to, kar sem.

Maja Kocbek, 5. a

Letalo, Katrina Rozman, 6 let

Moja domišljajska žival – morski pajek Ferdinand

Moja domišljajska žival je morski pajek Ferdinand, ki spada v družino pajkovcev. Ima pet nog in troje življenj, saj se veliko morskih živali hrani prav z njim. Svoje svetlobno telo uporablja pri spuščanju v globino morja. V večini se prehranjuje s planktonom, hrani pa se tudi z ribami, zato pravimo, da je vsejed. Samica izleže do 30 jajc, ki jih vali 6 mesecev. Biva v morju in ob njem, med skalovjem in je samotar.

Uporabimo ga lahko za pripravo slastnih jedi, prav tako pa služi kot prečiščevalec vode.

Luka Golob, 4. t

Moja prijateljica Katrina, Katarina Jakop, 5 let

Prijatelj

Zame je prijatelj nekdo, ki mi v stiski pomaga in mu lahko zaupam. S prijateljem si pomagava, se druživa in igrava, se ne toživa in se predvsem dobro razumeva. Zame je ta prijateljica Amadeja, saj z njo doživljam takšne trenutke in sva prijateljici že od malih nog.

Gabrijela Herega, 4. t

Lačna gosenica, Vita Mohorič, 2,5 let

Kolaž, Nejc Mlačnik, Blažka Markež, Nina Gracej, 1. a

Snehasta pesem

Pišem smehajočo pesem,
Tako, ki se cel dan hihita in smeji.
Zvija se cel dan, visi,
kar naprej se smeji.
Tako se smeji,
da cela ulica znori.
Hiti, smeji, hihita se na ves glas.
Tako se smeji,
da se policija zaleti.
Tako se smeji,
da si cela ulica ušesa drži.

Leo Nedelko, 3. t

Avto, Jure Štandeker, 6 let

Požarna varnost

Gasilci so zelo pogumni. Gasijo požare, kar je zelo težko. Ker imajo zaščitno obleko, se jim ni treba ničesar bati. Gasilci so ljudje, ki se za to dejavnost ali za ta poklic odločijo prostovoljno. Prihitijo na pomoč takoj, ko jih pokličemo na telefonsko številko 112. Če je potreba, pomagajo tudi ljudem iz sosednjih držav, oni pa njim. Pri gašenju uporabljajo velike, dolge cevi, iz katerih brizga voda. Požari uničijo veliko hektarjev gozda ali drugih površin. Takrat pomagajo gasiti gasilni helikopterji in letala. Gasilci pomagajo tudi pri prometnih in naravnih nesrečah. Rešujejo tudi ljudi, ki jih je odnesel tok reke. Moj stric je gasilec. Tudi jaz bi bil rad gasilec.

Luka Caf, 4. a

Naša hiša

Naša hiša stoji na hribu. Zgrajena je iz opeke. Ima rumeno fasado. Vhodna vrata na sprednji strani hiše so lesena. Okna so bele barve in iz PVC-mase. Ob hiši stoji garaža za dva avtomobila. Hiša ima dve etaži. V njej imamo deset prostorov. Na hiši je tudi večji balkon.

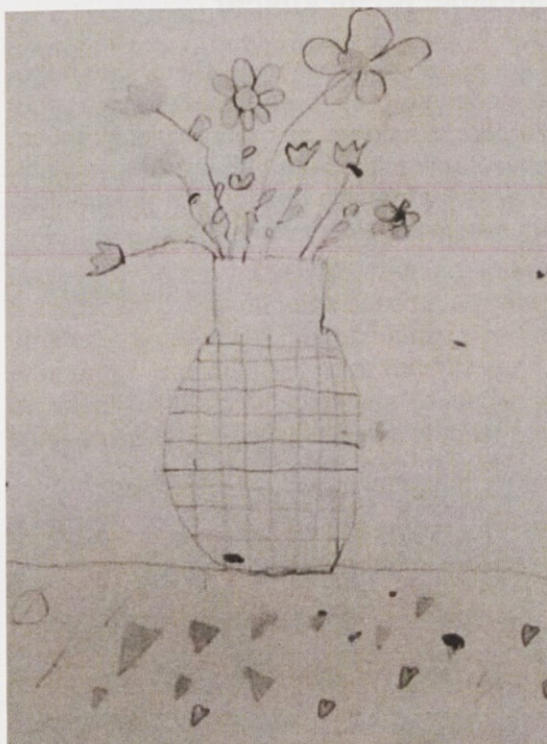
Lana Lorbek, 3. a

Listki padajo z drevesa, Luka Štandeker, 3 leta

Tihožitje, Ajda Arnuga, 2. t, lavirana risba

Tihožitje, Jan Orešič, 2. t, lavirana risba

Moja lepa deklica

Srečala sva se prvič,
tam na obali.

Bila je tako lepa,
kaj šele zapeljiva.

Pa me je pozdravila,
mene pa velika trema zgrabila.

Pa sva nekaj dni preživljala romantiko,
potem je vse po vodi splavalo.

Odšla je res kot lepa Vida s starši,
jaz pa sem še vedno tu, na naši mali obali.

Še vedno sanjam o njej,
če bi se vrnila, bi to zame bil ljubezenski
»juhej«!

Nataša Ozvatič, 6. a

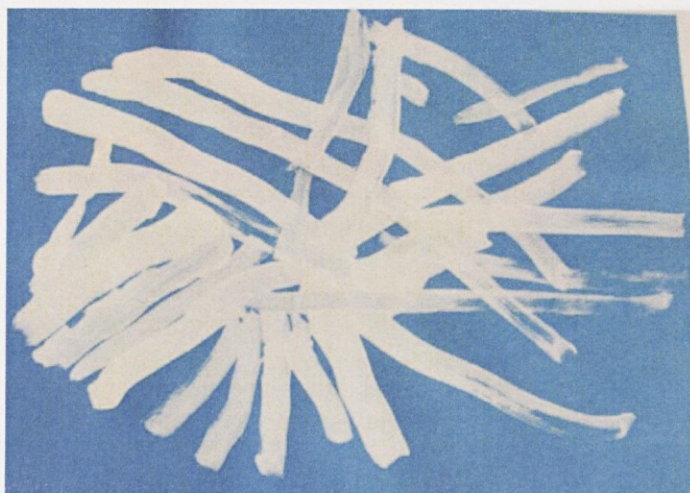
Moja mama, Gaja Pergar, 5. t, linografija

Pesem o mamici

Mamica je kakor rožica,
vedno nasmejana in polna elana,
če kje kaj zalomi se,
vedno potolaži te.

S tabo zaspi in že po kuhinji se vrti.
Takšna je pač mama, vedno ena sama.

Nika Matjašič, 7. a

Bele snežinke, Julija Fras, 4 leta

Jaz sem ...

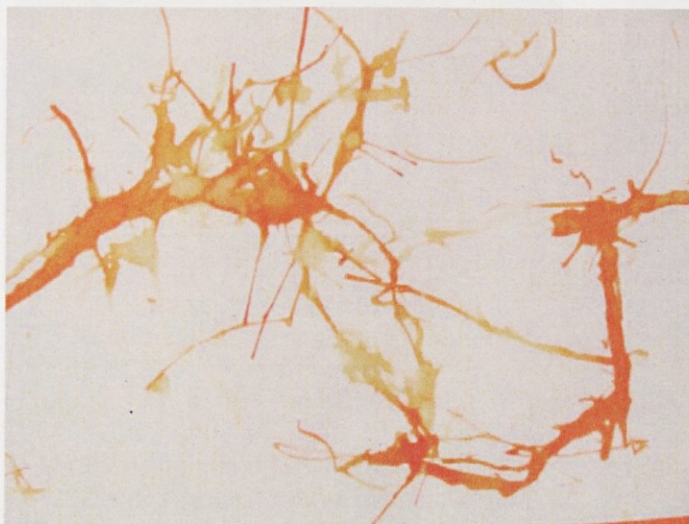
Jaz sem vrtnica. Imam steblo, liste, trne, glavo in čebulico. Rastem na vrtu in v parkih. Skozi zemljo dobim hrano in vodo. Zraven mene rastejo tulipani, nageljni in narcise. Sem vrtna roža. Rastem spomladi in pozno poleti. Včasih me napadejo bolezni. Ko prideta jesen in zima, ovenim. Sem rdeče, rumene, oranžne, vijolične, bele, modre in rožnate barve. Sem znak ljubezni. Največkrat me podarjajo za valentinovo. V višino merim približno 25 cm. Lepša sem od marjetice, tulipana, narcise in koprive.

Tjaša Krepek, 5. a

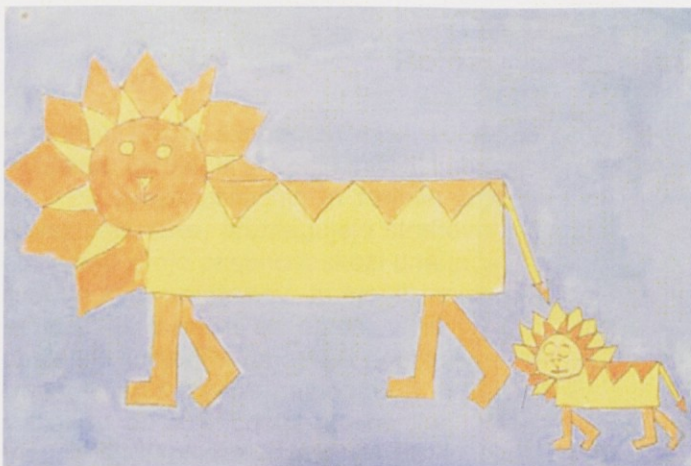
Moja domišljajska žival – Levodaljši nožni kuščar

Levodaljši nožni kuščar spada v skupino kuščarjev. Dolg je 6 cm in ime mu je Jaka. Eno nogo ima daljšo od druge. Po vsem telesu ima luske, s katerimi se brani pred napadalci. Na repu ima posebno napravo – privabljivca. Z njo privabi žuželke, s katerimi se prehranjuje. Hrani se še z manjšimi rastlinami in že omenjenimi žuželkami. Samica kuščarja vali jajca, ki jin nato zapusti. Naenkrat izvali 9 jajc. Levodaljši nožni kuščar živi v tropskih gozdovih in je samotar. Ko umre, iz njega nastane roža, ki privablja žuželke s svojim čudovitim vonjem.

Nejc Štumberger, 4. t

Pošast, Anže Horvat, 6 let

Lev, Tjaša Belšak, 4. a

Biti ali ne biti danes umetnik

Umetnik. Preživi svoje življenje na ulici, v gledališčih, palačah, pred instrumentom, platnom in barvami, kamerami in mikrofoni ... Največje izmed umetnikov obdaja slava, blišč, kričeči oboževalci in ogromno denarja ter malo, skorajda nič zasebnosti pred javnostjo. Navaden umetnik, svojeglav in svojevrsten, ki nastopa na ulici, ni bogat, pa vendar ljubi svoje delo.

Odgovor na naslovljeno vprašanje je preprost. Če človek – umetnik ljubi in z veseljem opravlja svoje delo, če ravno takrat, ko pleše, igra ali slika, živi, če se je pripravljen odreči stvarjem za dosego sanj in če mu je to, kar čuti ob umetnosti, bolj pomembno od denarja ter da premore ogromno poguma, potem – da, potem je odgovor, biti. Morda ne bo imel bogastva, bazena in dragih oblek ali pa bo imel vse to in še več. Tvega, si upa in sledi sanjam. Ljudje ga bodo občudovali ali pa prezirali.

Ko se odloči za poklic umetnika pri rosnih mladih letih, se vpraša: »Bom vse svoje življenje preživel na odru, pred množicami, se trudil, odrekal, padal, se pobiral in vzpenjal? Bom prišel na vrh, dosegel svoje sanje? Sem pripravljen to narediti?« Vprašanje vzbuja dvom, strah in upanje. Prebudi hrepenenje, veselje in pogum. Zamislite si opravljanje dela, ki ga ljubite, z njim služiti in živeti svoje sanje. Zamislite si, da jutri začnete to svoje sanjsko življenje. Jutri boste nekdo drug, svoboden, vesel, upajoč in sanjav. Takšen je občutek pri vprašanju, ki te vodi do odgovora, biti. Vsekakor biti. Pravi umetnik. Umetnik po srcu ne bo iskal odgovora na to vprašanje v šoli, ne več let in ne v mnenju sorodnikov, prijateljev. Našel ga bo v sebi, v svojem srcu. In takrat bo vedel.

Življenje umetnika je čudovito, razgibano in cvetoče. Ljudje, ki ga živijo, so pogumni, svojevrstni, pozitivni, močni, izkušeni in sanjavi. Recite jim nori, drugačni, nerealni in lenuhi. Ne bodo se ozirali na vaše besede, saj vedo, zakaj so se borili, trpeli, živeli in kaj ljubijo. Skozi umetnost so spoznali in spoznavajo sebe, svojo dušo, karakter in sposobnosti ter meje, ki jih premorejo. Ustvarjajo si nova mnenja o drugih ljudeh, ki pa jih v resnici ne zanimajo preveč. So veseli, ostajajo pri svojem in še naprej ljubijo ter živijo. Takšen je lahko le človek, ki pozna samega sebe. Občudujte jih, saj je to stopnja duševnosti, ki presega vse meje človeštva.

Neja Hrastar, 9. b

Črtna risba, Manca Vavpotič, 1. a

Kolaž, Manca Vaupotič, Jaka Drobnak,
Alen Lozinšek, 1. a

Položaj slovenščine danes

Slovenščina. Jezik, ki nas obdaja, še preden se rodimo. Je jezik, v katerem nas spodbujajo, v katerem izpovedujemo svoja čustva in se učimo ter odkrivamo življenje. Uporabljamo ga šolarji, malčki pa tudi največji učenjaki. Naši predniki so se zanj borili več desetletij. Ogrožali so svoja življenja, ko so objavljali slovenske knjige, časopise ali samo letake. Slovenščina je bila prepovedana. Tega, koliko ljudi in kako se je zanj borilo, da je mama lahko sosedu v slovenščini govorila o svojih sinovih, se ne zavedamo. Vsaj ne dovolj. Danes jo pač imamo. Vsak dan jo uporabljamo, vendar se za njo vsaj večina posebej ne zanima in se z njo ne obremenjuje.

Slovenščina je postala običaj, način sporazumevanja. Vendar je Slovenija majhna država in v svetu nepoznana. Zato veliko, predvsem mladih ljudi, odhaja izobrazbo in delo iskat v tujino, kjer ti slovenščina kaj veliko ne koristi. Razvile so se slengovske besede in tujke, ki izvirajo predvsem iz angleščine, ki je nekako postala svetovni jezik sporazumevanja. Ob televiziji in medmrežju, ki ponujata predvsem angleške filme, socialna omrežja in igre, ni čudno, da veliko mladih uporablja in govori angleščino bolje kot knjižno slovenščino.

Slovenci se ne trudimo več ohranjati svojega jezika. Živimo v prepričanju, da je slovenščina večna, da je nikdar ne bomo izgubili. Ob tem pa ne opazimo, da v resnici počasi izginja. Iz Slovenije, iz Evrope, iz sveta. Kot vrela voda, ki počasi izpareva iz lonca, dokler na dnu ne ostane samo prah. Zato bi se morali potruditi in ukrepati, da naš jezik ne bo samo bežen spomin. Spomin, za katerega so naši predniki umirali. Posnemimo slovenske filme, oddaje, ustvarjamo slovensko glasbo, slovenske dramske igre. Glejmo jih, sodelujmo, ponovno vzljubimo slovenščino. Šele takrat bomo lahko prav spoznali prednike, postali Slovenci in živeli. Nismo na dobri poti. Ljudje, ki imajo moč, želijo ukiniti edine slovenske programe na televiziji, ki nudijo domače prireditve in filme. Ko bodo to storili, bo ogenj postal močnejši in para bo izparela hitreje, v trenutku.

Torej, zdaj se vprašajmo, kaj lahko storimo. Vprašajmo se, kako ukrepati, da bodo naši nasledniki poznali jezik, da bodo nanj ponosni, da bomo ponosni mi. In ukrepajmo. Predstavljajte si ljubiti, se šaliti, smejati in jeziti v tujem jeziku ... Kot da čustva ne morejo iz nas, se zadržujejo v kletki, katere ključ smo izgubili. Borimo se, da bodo obstajale sladke besede, da bomo lahko govorili besede, kot so ljubezen, čokolada, spoštovanje, nebo in sanje. Besede, ki z nami živijo in ljubijo. Ohranimo našo slovenščino.

Neja Hrastar, 9. b

Položaj umetnika danes

Umetniki. Ljudje svobodnih misli, ljubezni, upanja, svojevrstnih načinov življenja, oblačenja, mišljenja. Ljudje, ki si upajo misliti, ljubiti, se boriti in živeti. Zato se trudijo vsak dan. Ženejo se do roba svojih psihičnih in fizičnih zmogljivosti, sprejemajo kritike in poraze že kot otroci, navezujejo stike, premagujejo strahove in zrejo v prihodnost. Naučijo se poslušati, krepijo in oblikujejo svojo osebnost skozi umetnost, se vzpenjajo, padajo in pobirajo. Njihov svet ni svet ljudi, je svet umetnikov. In kje jih najdemo? V gledališču, galeriji, muzejih, na televiziji, ulici, radiu ... Kamorkoli se ozreš, vidiš njihovo delo – umetnost, odsev sveta. Obstaja, odkar obstajajo ljudje. Pa umetnost spoštujemo dovolj, njo in ljudi, ki jo ustvarjajo?

Umetniki so finančno najbogatejši in tudi najrevnejši ljudje. Od Madonne, ki letno zasluži več milijonov, pa do uličnega glasbenika, ki živi od drobiža.

Večina ljudi pozna znane pevce in filmske igralce, nekaj manj jih pozna še znamenite pisatelje, pesnike in slikarje, o katerih nas učijo v šolah, a le malo jih pozna odlične plesalce, igralce in pevce v gledališčih. Pot do slave in mesta med najboljšimi je težka. Ljudje smo kritični in nepotrpežljivi. Če nam nekdo ali nekaj ni všeč, ga žalimo, ignoriramo, zastavljamo neprijetna vprašanja in ga potiskamo v prepad. Takšne izkušnje lahko umetnika pokopljejo, zato je pomembno, da so umetniki močne osebe, prepričane vase in da svoje delo res ljubijo. Najboljši ne postaneš kar čez noč. Potrebna so leta vaje, treningov, izkušenj, tudi kritik, bolečin in odrekanih. Kar se zdi drugim ljudem trpljenje, umetnikom prinaša srečo. Čeprav jih vse boli in so na smrt utrujeni, so srečni, saj počnejo to, kar imajo najraje. Živijo svoje sanje.

Začnimo pri pevcih, najbolj znanih in popularnih umetnikih današnjega časa. Na svetu skorajda ni najstnika, ki ne bi slišal za Lady Gaga, Justina Bieberja in One Direction. So ameriški pevci, ki izvajajo sodobno, danes popularno glasbo. So ljudje z ogromno denarja, kričečimi oboževalci, so ljudje, o katerih pogosto pišejo mladostniške revije. To so pevci prve skupine, ki jih najdemo predvsem v Ameriki, saj je tam največ možnosti za uspeh. Nekateri se na vrh povzpnejo preko interneta, drugi poskusijo na ulicah, tretji napišejo pesem, ki jo obožuje ves svet. Ko se je ljudje naveličajo, pevcu pa ne uspeva več najbolje, potone v pozabo. Ta svet je krut. Napredovati moraš iz dneva v dan, neprestano delati, vaditi, se truditi, poskušati nove stvari. Je kot maraton najboljših tekačev, ki so si neprestano za petami. Če popustiš samo za sekundo, te drugi prehitijo in vrnitev na vrh skorajda ni mogoča.

Druga skupina so gledališki, operni pevci. Teh je manj. Ampak tudi tu se »teče«, samo da razdalje niso tako pomembne. Prva skupina pevcev se od druge razlikuje ravno po tem, da pevci v gledališčih vadijo, trenirajo, zato da bi premagali sebe. In to delo opravljajo, ker ljubijo petje, ker z njim živijo, kar za pevce prve skupine vedno ne velja. Nekateri namreč iščejo samo slavo, denar in popularnost. Ker so pevci prve skupine tudi prepoznavnejši, so velikokrat pod večjim pritiskom, saj od njih vsi nekaj pričakujejo, mediji jih skušajo čim bolj očrtniti in jim jemljejo zasebnost in svobodo. Veliko zvezdnikov se ob tem pritisku zlomi. Zapadejo v droge, doživijo živčni zlom in ljudje jih nato označijo za norce ter slab vzor. Ne pomislijo, da so se pevci zlomili zaradi njih, njihovega pritiska. Ne pomislijo, kako so se trudili in čemu so se odrekli, da so uspeli ter kaj za njih pomeni propad, padec, napaka. Pomeni konec njihovih sanj.

Potem imamo tukaj pisatelje. V današnjem svetu, polnem filmov, veliko ljudi ne bere več, zato tudi pisatelji niso tako zelo pomembni, kot sta bila včasih Shakespear ali Jane Austen, ko ljudje še niso poznali televizije. Najuspešnejši pisatelji so največkrat prav tisti, katerih priljubljeni so filmi, posneti po njihovi literarni predlogi. Kot knjižni material pa so danes najbolj priljubljeni pisatelji, ki pišejo akcijske knjige, polne dogodivščin in domišljije ter filozofske knjige, ki bralca prisilijo razmišljati. Kdaj pa kdaj pa ljudje radi posežejo tudi po preprostih knjigah za sprostitev. Zato so tudi pisatelji dobro uveljavljeni. Do njih nismo tako kritični, saj ljudje radi beremo različne knjige. Nekomu je lahko všeč romantična knjiga, medtem ko drug uživa ob branju znanstveno fantastičnih del.

Morda so današnji pesniki cenjeni, vendar ljudje največ pesniških zbirk kupujejo za otroke, ki jih skozi pesem učijo besed, branja in petja. Tako večina pesnikov piše za otroke, saj to delo prinaša večji zaslužek. Ljudje imajo pesnike radi, saj jim njihove pesmi prinašajo veselje.

Slikar je med ljudmi še vedno zelo cenjen poklic. Le preboj na vrh je težek, saj tam vlada »visoka moda« slikarstva. Nikoli ne veš, kaj bo ljudem všeč in kaj ne. Nekateri se trudijo z

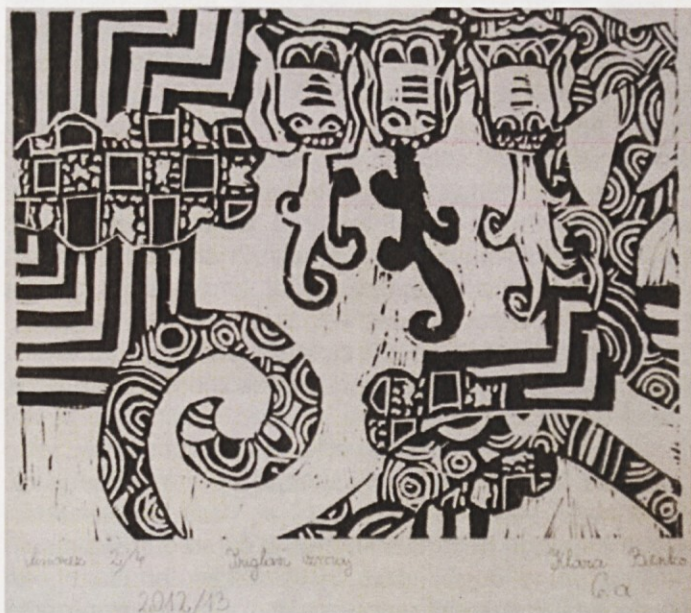
vsemi močmi povzpeti na vrh, drugi ustvarjajo na ulicah z veseljem in užitkom. Morda pa nekoč navaden ulični slikar postane svetovno znan, kdo ve. V tem svetu je pač tako, da je njihov uspeh odvisen od drugih. Ljudje pa se spreminjajo in s tem tudi njihovo mnenje o stvareh. Umetnost se razvija, spreminja in kar ni danes nič posebnega, je lahko čez 60 let nekaj fantastičnega.

Brez glasbe ne obstajamo. Glasbenike spoštujemo, vendar jih spoštujemo dovolj? Glavna zvezda skupine je pevec. Ampak, kako bi pevec pel brez glasbenikov, kako bi v filmih dodali tematsko glasbo, kako bi plesalci plesali brez orkestra in kaj bi navdihnili slikarje ter jim pomagalo pri ustvarjanju? Ja, glasbeniki so umetniki, brez katerih drugi umetniki ne morejo obstajati. Ko že kot otroci brenkajo na strune, udarjajo na tipke in godejo z lokom po violini, že takrat jih ženejo sanje. Pa čeprav si nekdo želi igrati v priznanem orkestru, drugi pa v popularni skupini, so vsi enaki. Vsi živijo za glasbo, se za njo odrekajo in preslišijo ljudi, ki govorijo: »Šola je na prvem mestu.« Zakaj bi se vendar odrekli svoji največji ljubezni in zapadli v nesrečo, postali zagrenjeni in psihično propadli. Naj živijo in naj igrajo!

Za konec pa najslejše. Plesalci. Počnejo, kar jim je dala narava. Še preden je jamski človek shodil, je plesal in se s tem sporazumeval z drugimi. Ples je povsod. Je kultura, zabava, delo, ljubezen in način izražanja ljudi. Poklicni plesalci opravljajo najlepše delo na svetu. Ampak za užitek se trudijo in trenirajo od malih nog. V najstniških letih vsak dan usklajujejo šolo, učenje in naporene treninge. Vsak prosti trenutek izkoristijo za ples in stvari povezane z njim. Napredujejo in prenašajo, sprejemajo kritike ter vsak dan premagujejo svoje psihične in fizične zmožnosti. Trudijo se predvsem zase, za svoj užitek, veselje gledalcev in občutek, ko se vživijo v osebo iz predstave, v njeno življenje. Ti ljudje so bitja z veliko razumevanja, volje, pozitivizma in uspehov ter izkušenj. Ljudje jih premalo cenijo, ker se ne zavedajo njihovega truda, ljubezni in načina življenja. Ne zavedajo se življenja umetnikov.

Nazadnjaški je tisti, ki misli, da se ne da preživeti od umetnosti. Poklic umetnik je popolnoma enakovreden vsakemu drugemu, direktorju, gradbeniku ali lastniku uspešnega podjetja.

Neja Hrastar, 9. b

Triglavi zmaj, Klara Benko, 6a, linorez

Notni zapis za barvne zvončke, Gal Žugman, 6 let

Moj levi in desni klovn (po zgodbi Leopolda Suhodolčana)

V mojem cirkusu sta dva klovna, Veliki in Mali klovn. Veliki je bil tako majhen, da si ga komaj opazil, Mali pa tako velik, da ga nisi mogel zgrešiti. Nekoč je Veliki klovn šel skozi majhna vrata, Mali pa skozi velika vrata. Tako je Veliki klovn pot proti domu nadaljeval po majhni poti, Mali klovn pa po veliki poti.

Nekega dne je napočil trenutek za velik nastop. Oba klovna sta bil zelo živčna. Na oder sta prišla s kolesi. A zgodila se je nezgoda. Veliki klovn je zaradi Malega padel in Mali je padel zaradi velikega. Za njima se je zvrstilo še nekaj nastopov, nato pa sta šla klovna domov vsak po svoji poti. A zgodilo se je, da sta se med potjo srečala in se odločila peti smešne pesmi. Ljudje so se jima smejali. Takrat pa je črna mačka po pomoti prevrnila kanto za smeti, iz katere je padel bananin olupak. Klovna sta se preko olupka prekucnila tako, da sta oba padla na svoji glavi. Ljudje so se ob tem tako smejali, da so od navdušenja metali denar v njuna klobuka. Od tedaj se vsi ljudje iz te vasi zmeraj smejijo.

Amadeja Brumen, 4. t

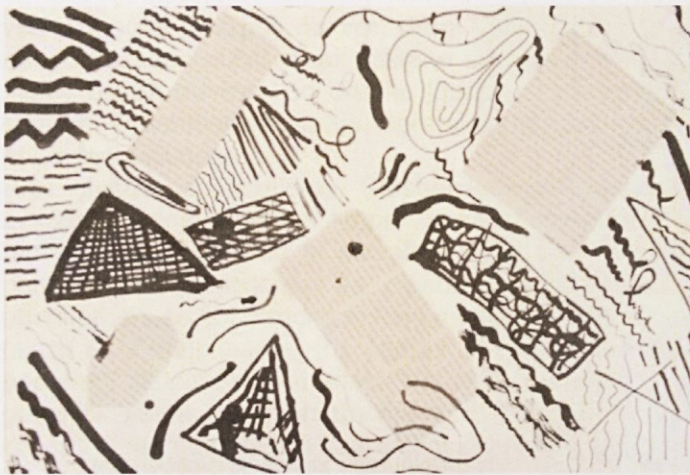
Moja Indija Koromandija

V Indiji Koromandiji je polno sladoleda, kornetov, lučk in še in še. Tam je velika peščena plaža. Na pločniku so čokoladni in jagodni bonboni, čokolada ter veliko sladkarij. Tam so vile, ki ti s čarobnimi palčkami pričarajo vse, kar si želiš.

Vanesa Horvat, 3. t

Pajkova mreža, Jan Dobič, 4. a, svinčnik

Moja novica, Danijela Perkovič, 4. a, tuš in flomaster

Krojaček Hlaček in živalski vrt (domišljajska zgodba)

Krojaček Hlaček si je vedno želel v živalski vrt. Nekega dne so ga zgradili. Ko je Krojaček Hlaček to izvedel, je takoj odšel v živalski vrt. Tam je zagledal Borka, Bineta in Bredo. Skupaj so si ogledali opice, medvede in še druge živali. Potem se je strgala ograja, v kateri so bili tigri. Krojaček Hlaček jo je zašil s svojo nitjo.

Blaž Gašparič, 3. t

Krojaček Hlaček in bolhe (domišljajska zgodba)

Krojaček Hlaček je z gumbom odšel v mesto. Tam je srečal moža, ki je bil zelo žalosten in se je ves čas praskal. Krojaček Hlaček ga je vprašal, kako mu je ime in zakaj je tako žalosten. Mož mu je odgovoril, da mu je ime Luka, žalosten pa je, ker so mu v brado prišle bolhe. Krojaček Hlaček ga je vprašal, zakaj je visok samo pol metra. Luka mu je povedal, da je palček. Prosil ga je, da mu pomaga, da se znebi bolh. Krojaček Hlaček je šel po iglo in skočil v škratovo brado ter iz nje popikal vse bolhe.

Julija Nedelko, 3. t

Pika Nogavička gre na kopališče (domišljajska zgodba)

Pika Nogavička je šla po Tomaža in Anico, da bi šli na kopališče. Prispela je do Tomaževe in Aničine hiše. Potrkala je na vrata. Anica je odprla. Pika je vprašala, ali bi se šla kopat. Anica in Tomaž sta rekla, da bi šla z veseljem.

Ajda Arnuga, 2. t

Čudežni gozd, Valentina Vajskopf, 4. a, kombinirana tehnika

Novo leto, Klemen Klobasa, 4.a, flomaster

Zabava na snegu

Zjutraj smo se zbrali v šoli in počakali avtobus. Z njim smo se odpeljali na Roglo. Ko smo se pripeljali na Roglo, smo se šli sankat. V šotoru smo malicali. Nato smo se šli nazaj sankat. In nazadnje smo se vrnili v šolo.

Špela Marot, 2. t

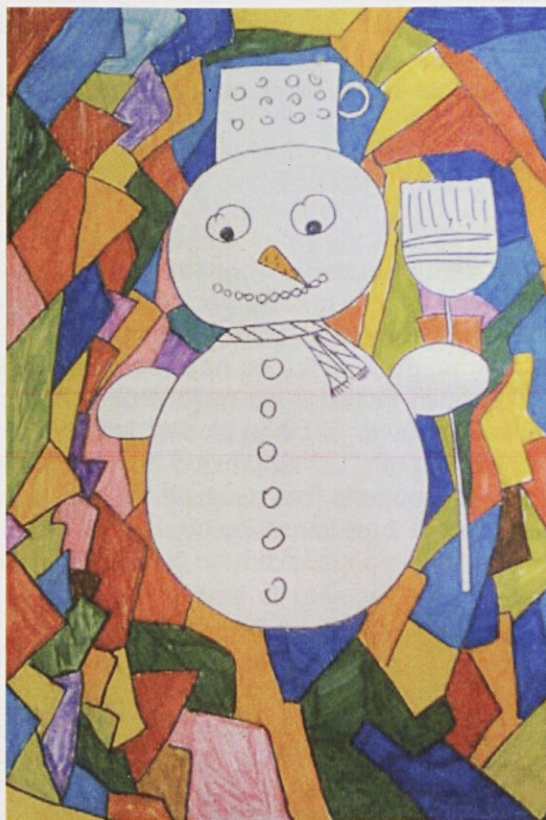

Božični okrasek, Lucija Jančič, 5. t

Krojaček Hlaček v džungli (domišljajska zgodba)

Krojaček Hlaček je odšel v džunglo. Hotel si je ogledati tigre, opice, kače, kuščarje in ptice. S seboj je vzel gumbe, šivanko in nit. Najprej je videl veliko kačo. Ko je odšel dalje, je videl, da se v grmovju nekaj premika. V grmovju je bil velik, močan in pogumen tiger. Najprej se je ustrašil, da ga bo požrl, vendar je opazil, da se je tiger zaskalil. Krojaček Hlaček mu je pomagal tako, da mu je z iglama odstranil tujek. Nato je videl opico in velikega kuščarja. Ko je prišel domov, je Binetu, Borku in Bredi povedal, kako je doživel pustolovščino.

Tadej Razlag, 3. t

Snežak, Laura Murko, 4t, slikanje

Moja novica, Luka Caf, 4. a, tuš in flomaster

Jaz sem Soča

Jaz sem Soča. Sem najčistejša reka v Sloveniji. Izviram v najlepši slovenski dolini Trenti. Prerivam se čez gore, hribe in doline. Tečem skozi veliko mesto v Sloveniji, Novo Gorico. Včasih mi kdo reče smaragdna reka, ker sem modro zelena kot smaragd. Pretečem zelo dolgo pot. Po tej poti se vame izlijejo Vipava, Tolminka in Boča. Ko končam pot v Sloveniji, preidem v Italijo, slovensko sosednjo državo. Tam se izlijem v Tržaški zaliv. Sem premrzla za kopanje, vendar pripravljena na tekmovanje s kanuji. Imam tudi nekaj prijateljic, in sicer Dravo, Savo in Muro. Vse se razlikujemo po svojih lastnostih. Drava ima veliko elektrarn, Sava je zelo dolga, Mura ima mline, jaz pa sem čista. Adijo, obišči me kdaj!

Miha Gregorec, 5. a

Jaz sem ...

Dober dan. Sem bober Toni. Imam bele zobe, s katerimi glodam drevesa. Z mojim najboljšim prijateljem Janom gradiva jez. V svojem domu ob jezeru živim s svojo bobrovko Ano. Imam dva otroka, Janeza in Miho. Hodim v službo, kjer gradim jez. V gozdu ob jezeru je moja hiša tako skrita, da je nihče ne najde. Najraje jem ribe. Jeseni si nabereš zalogo hrane za zimo. Pozimi spim in takrat se moje srce upočasni. Zbudim se spomladi. Takrat so drevesa že mehka. Ponovno jih lahko glodam in nadaljujem z gradnjo jez. Imam velik rep in pokrit sem z rjavim krznom. Lahko plavam in se potapljam. Moji veliki prijatelji so tudi vidre. Vsako leto skupaj praznujemo Praznik jez. To je vesel dogodek, saj takrat plešemo in se veselimo. Za nas bobre je božič sredi poletja. Igrača, ki je pri nas priljubljena, je kos lesa v obliki ladjice. Pridi še kdaj in povedal ti bom še več zanimivih skrivnosti iz svojega življenja.

Anej Krošelj, 5. a

Pod dežnikom, Nika Majcen, 4. a, gvaš

Ogrlica za mamo, Urška Švarc, 5. t, modeliranje s fimomaso

Kaj je umetnost?

Umetnost je rima zame, za vse,
nekdo jo nariše, nekdo jo napiše.

Zame umetnost prava je to,
ko slikar na platno nariše Zemljo.

Umetnost je pravo veliko zlato,
nosi jo vsak, ki dar ima za to.

Zala Arnuga, 5. t

Drevo, Katarina Bukovina, 7. r, barvni linorez

O mami

Mama je kakor cvet.
Mama je kakor sreča,
ki ni nikdar sama,
vedno je s teboj.

Ti jo vedno nosiš v srcu.
Lepa je kakor cvet,
je prijazna do tebe.

Ti pomaga, če je kaj narobe.
Ti pove.
Spominja te na toploto,
veselje in srečo.

Katja Vaupotič, 7. a

Zakaj hodimo v šolo?

Zakaj hodimo v šolo,
se sprašuje Jana,
ki jo kličejo Nana.
Morda zato,
da nisem zabita kot štor,
mogoče bo to to.

Mogoče pa zato,
da se naučimo
lepih manir
in ne jemo
samo sladkarij.
Verjetno tudi zato,
da zaradi neolike
ne nosimo sračjega
gnezda ali račjega.

Morda pa tudi zato,
da postanemo knjižni molj
in imamo radi
knjige vedno bolj.

Na to odgovora ni,
se mi pa zdi,
da mi v šoli
Janezek pamet soli.

Teja Žugman, 6. a

Pod dežnikom, Anemarie Cafuta, 4. a, gvaš

Srce mi je padlo v hlače

Predlani sem bil s starši na počitnicah v Egiptu. Drugi dan naših počitnic smo se odločili, da bomo šli na sprehod po puščavi. Tega sem se zelo veselil, ker sem takrat prvič v življenju jahal kamelo in prvič videl piramido.

Tako sem se veselil pohoda, da sem zvečer komaj zaspal. Zjutraj pa se mi je tako mudilo, da sem celo izpustil zajtrk. Niti kopati se nisem želel v hotelu. In ker so se tudi starši veselili pohoda, smo kar poklicali vodiča, naj pride čim prej. Čez 15 minut je že bil pri nas. Toda ni prišel sam, jahal je na veliki kameli, za njim pa je bilo še več kamel. Lahko bi rekel, da so kamele prav nenavadne živali. Ko sem jo prvič zagledal, sem se začudil. Bilo je res nekaj čisto novega zame. Nismo želeli zapravljati časa z gledanjem kamele, zato smo se pogumno pognali na njo. Dobro volje smo se odpravili proti puščavi, ki mi ni bila zanimiva, saj je bil povsod samo pesek. Tudi vreme me je zelo motilo. Bilo je vroče kot v ponvi, toda vodiča to ni begalo. Po vsej verjetnosti je bil navajen na te peklenske razmere. Mnenje o puščavi sem takoj spremenil, ko sem pred seboj zagledal ogromno piramido. Piramide so res prave mojstrovine arhitekture. Zelo sem bil presenečen, da je še po vseh tisočletij ostala v enaki obliki, medtem ko se morajo današnje hiše že po 30 letih prenavljati. Vodič nam je nato povedal, da je čas za odhod proti hotelu. Toda dogodivščina se še ni končala. Med potjo nazaj mi je v nahrbtnik splezal majhen škorpion. Tega seveda nisem opazil, dokler se živalca ni odločila, da spleza ven in skoči naravnost pred moje oči. V tistem trenutku sem se tako prestrašil in zakričal, da me je po vsej verjetnosti slišal ves Egipt. Vedel sem, da je škorpion zelo nevarna žival in da ni pametno, če »tuliš kot nor«. Nekaj časa sem ostal čisto pri miru. Niti trznil nisem. Nisem vedel, kaj naj naredim. V tem trenutku sem zbral ves svoj pogum in z nahrbtnikom udaril po škorpionu. Imel sem srečo, da sem ga zadel. Vodič mi je rekel, da je bilo to, kar sem naredil, zelo pogumno. Ugotovil sem, da je včasih bolje ostati pri miru, razmisliti in nato reševati težavo.

Miha Orešič, 7. a

Ježek teka teka, Urban Moharič, 3 leta

Moja republika

V moji republiki bi vladali otroci,
a ne tisti tamajhni »froci«.
Jedli bi bonbone,
iz avtomatov na žetone.

Odrasli bi bili zaposleni v tovarni
in ne v kavarni,
temveč v tisti z igračami
in bi bili tudi plačani.

Republika bi se imenovala
Protidolgčasavija,
kajti tu ni veliko časa, kajti še le dolgčasa.

Žan Potrč, 6. a

Moja najljubša knjiga, Aleks Selinšek, 3. t, slikanje

Naša šola

Šola,
za nekatera prava mora,
vendar se večina veseli
in z veseljem vanjo vstopi.

Začne se v 1. razredu,
ki ga večina še ima za bedo,
vendar se vse počasi obrne
in v ljubezen se sprevrne.

Ko jo zaključimo, se veselimo,
mislimo, da se imamo zdaj fino.
Vendar kmalu spoznamo,
da jo potrebujemo kot mamo.

Maruša Kocbek, 9. a

Klopotec, Tomaž Arnuš, 7. r, barvni linorez

Intervju z mamico

Odločila sem se, da bom intervjuvala
mamico.

Neja: Kaj si po poklicu?

Mama: Po poklica sem vzgojiteljica.

Neja: Kje si zaposlena?

Mama: Zaposlena sem v vrtcu v Destrniku.

Neja: Te delo z otroki veseli?

Mama: Da, delo z otroki me je vedno
veselilo.

Neja: Si že kot otrok želela postati
vzgojiteljica?

Mama: Da. Med otroki sem se vedno dobro
počutila.

Neja: V kateri skupini najraje delaš?

Mama: Delo v vsaki skupini ima svoj čar.

Neja: Hvala za pogovor.

Mama: Hvala tudi tebi.

Neja Petek, 3. a

Češnjev cvet, vsi učenci 4. t, origami

Z dobrim srcem je vse mogoče

Nekoč je bilo za devetimi gorami prelepo kraljestvo. Imelo je skoraj vse, kar si lahko želimo. Manjkala jim je samo ena stvar, dobro srce. V tem kraljestvu so bogati zaničevali revne, lepih besed ni bilo slišati in ljudje se med seboj niso spoštovali.

Kralj in kraljica sta pričakovala tretjo hčer. Tudi onadva sta se hvalila z denarjem tako kot njuni prvi hčeri. Ni trajalo dolgo in kraljica je rodila. Tisti teden je bilo veliko praznovanje. Deklica je rasla in rasla in kmalu je dočkala 18 let. Na gradu je spet bilo veliko rajanje.

Ko je bilo vsega konec, je princesa odšla ven in v grmovju je nekaj zašumelo. Približala se je in iz grmovja je prišel prašiček. Skočila je stran in obraz se ji je skremžil. Tedaj je prašiček spregovoril: »Poljubi me in naprej boš živela še lepše življenje, kot si ga do sedaj.«

Ker je bila takšna kot vsi drugi v tem kraljestvu, tega ni sprejela. Prašiček je žalostno odšel, princesa si je oddahnila in odšla spat. Ko se je zjutraj zbudila, ni bila podobna človeku, ampak svinji. Kralj je takoj zahteval, naj poiščejo njegovo hčer, svinjo pa naj pripravijo za kosilo. Princesa je bežala, kakor hitro so jo nesle noge. Zbežala je v gozd. Ni dolgo hodila in že je opazila prvo žival. Bila je veverica. Lepo jo je pozdravila, a princesa je ni odzdravila. Srečala je še dihurja, krta, medveda, zajca, a tudi teh ni pozdravila. Ker se z nikomer ni želela spoprijateljiti, je ostala sama. Čez nekaj mesecev je prišla zima. Bila je sama. Zeblo jo je, zato si je hotela poiskati skrivališče in začasno prebivališče. Zagledala je pot in šla po njej. Pripeljala jo je do hiše, posute z zlatom. Potrkala je in odprla ji je lepo oblečena, prekrasna mlada gospa z bradavico na nosu. V resnici je bila čarovnica.

Povabila jo je naprej, saj jo je hotela pojesti za večerjo. Princesa je to dovolj hitro ugotovila, zato je zbežala. Od nekod je slišala čarobne besede in glas, ki je govoril, da bosta oče in mama umrla, če se ne vrne. Slednjega ni dobro razumela, zato je odšla naprej. Srečala je istega prašička, ki ga je videla za svoj rojstni dan. Ampak tokrat je njegovo povabilo, ki se je glasilo: »Prezimi pri meni,« sprejela. Celo zimo sta se igrala in zabavala na snegu, noči pa prespala v zelo udobni jami, posuti z listjem. Čeprav je prišla pomlad in so se živali prebujale iz zimskega spanca, je princesa ostala pri prašičku. Zabavala sta se skoraj eno leto, dokler se nista zaljubila. Pripravila sta slavlje in princesa se je opravičila vsem živalim, ker jih ni pozdravila. Zdaj je imela dobro srce. Tako sta se poročila. Na koncu je sledil poljub. Poljubila sta se in premagala urok, ki ga je izrekla čarovnica. Postala sta princ in princesa. Bila sta presrečna, dokler se princesa ni spomnila čarovničinih besed. Kakor hitro sta mogla, sta odšla v grad. Ampak bilo je že skoraj prepozno. Oče in mati sta bila tako zelo bolna, da za njiju ni bilo zdravlila. Takrat je princesa izrekla prve prijazne in vzpodbudne besede v tem kraljestvu. Mami in očetu je povedala, kako zelo ju ima rada. Takrat je bil čarovničin urok premagan. Kralj in kraljica sta ozdravela in čarovnica je umrla, kajti njeni slabi uroki se lahko premagajo samo z dobrim srcem in lepimi besedami.

Princesa in princ sta zasedla prestol. Po njuni zaslugi pa v tem kraljestvu vlada dobro srce.

Reliefna oblikovanost, vsi učenci 4. t

Veter v laseh

V soboto, 6. aprila, smo imeli športni dan. Prireditev se je imenovala Veter v laseh. Izvedli smo ga v Trnovski vasi.

Ko smo prispeli, smo odšli v dvorano. Voditelji iz ŠD Kenguru so nam povedali, kje se bodo odvijali posamezni športi. Po segrevanju s plesom smo šli tekmoval, kot smo se prijavili. Igre so bile: streljanje v tarčo, mali nogomet, med dvema ognjema, bowling in likovno izražanje. Jaz sem sodeloval v streljanju in v likovni delavnici, kjer smo risali na kamne. Pobarval sem jih 29. Nato smo šli na malico. Na koncu smo se zbrali v telovadnici. Tam so nam podelili medalje. Tisti, ki so jih dobili, so bili zelo veseli. Dan je bil deževen, a tudi zabaven. Jaz sem užival. Pa vi?

Rene Cafuta, 3. a

Kaj je zame umetnost

Umetnost so zame različni izdelki. Lahko so narejeni iz različnih mas, gline, blaga ... Zelo rada ustvarjam izdelke iz različnih materialov. Najraje pa pišem pesmi za svojo družino. Izdelala sem že veliko kipov, narisala veliko risb, spletla nekaj obeskov in zapestnic ter podarila veliko cvetlic. Ustvarjanje je tudi peka. Rada pečem različno pecivo. Med njimi so mačje oči, kolački, zavitki in še veliko drugih stvari. Umetnost je vse, kar naredijo naše roke.

Gaja Pergar, 5. t

Cvetje, Zala Arnuga, 5. t, fotografiranje in obdelava fotografij

Čudežna žival, Alen Zupanič, 6. a, linorez

Čarobni polž

Nekoč je stala palača. Imela je velik rastlinjak in v njem je stalo strašilo. Nekega dne je gospodar rekel svojim gusarjem, naj odplujejo z ladjo na morje in poiščejo kaj hrane. Njihova ladja je stala v pristanišču. Ker je bilo že zelo pozno, so šli spat, zgodaj zjutraj pa so nameravali odpluti. Ponoči, ko so vsi spali, je čarobni polž ladjo spremenil v hišo s kokošjo nogo. Gusarji so zjutraj iskali ladjo. Na tistem mestu, kjer je prej stala, je bila le hiša s kokošjo nogo. Gusarji so na vso moč tekli do gospodarja. Povedali so mu, kaj se je zgodilo. Gospodar je poslal psa čuvaja, ki je z vohom izsledil luknjo v zemlji. V njej so zagledali polža. Rekli so si, da je samo majhen, navaden polž. Polž jim je odgovoril, da ni navaden, ampak čaroben polž. Odnegli so ga v palačo. Gospodar je polžu dodelil največjo sobo. Nekaj let je služil gospodarju, nato se je dela naveličal. Zdaj je ta gospodar najbolj reven v vasi.

Amadej Murko, Urška Švarc, Nataša Kos, Natalija Požegar, 5. t

Čudežni slon, Klara Kos, 6. a, linorez

Leteči čudež, Teja Žugman, 6. a, linorez

Zdravljica

Kultura in umetnost,
nekaj vsakdanjega,
kar vidimo in slišimo
v naši državi.

Slovenci vemo,
da imamo vse to,
a se tega, žal,
premalo zavedamo.

Zato je danes čas,
da skupaj stopimo,
da nazdravimo
in se tega zavemo.

Da nazdravimo
na vse tiste ljudi,
ki so se bojevali
za našo državo.

Nazdravimo Prešernu,
največjemu pesniku,
ali Juriju Zrcu,
odličnemu igralcu,
nazdravimo vsem,
ki so za nas,
za našo Slovenijo
nekaj naredili.

Sandra Lovrec, 9. a

Zdravljica slovenski kulturi in umetnosti

V majhni državi živimo
in se velikih uspehov veselimo.
Trudili smo se vsi,
da svoboden narod postali bi mi.

Veliko smo naredili,
da slovenske pesnike smo dobili.
Prešeren, Čop in vsi ostali
nam v velikem spominu so ostali.
Veliko so naredili, da nam bi življenje
spremenili.
Cenimo jih vsi, saj veliki umetniki so bili.

Prešeren himno je napisal,
Grohar Sejalca je narisal.
Vsi tega smo veseli,
saj veliko so pretrpeli.

Jernej Plohl, 9. a

Viteza, Žan Markež, 8. b, kolagrapija

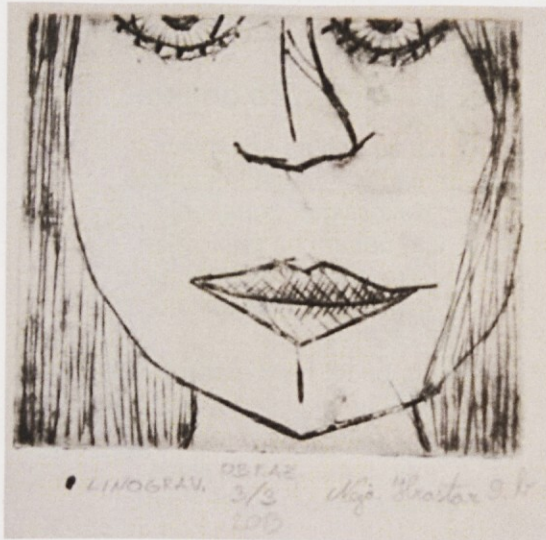
Pustne maske, Matej Zelenik, 8. a, kolagrafija

Romeo in Julija, moja nova soseda

»Selimo se!« je veselo oznanil oče. Mislila sem, da se šali. Dobil je novo službo v Ptuj in še isti teden smo se preselili. Čeprav sem se zaradi svojih prijateljev upirala, nisem mogla uničiti očetovega veselja. V resnici pa novo stanovanje sploh ni bilo tako slabo in v novi šoli sem hitro našla prijateljico, ki je bila tudi moja soseda.

Julija je bila super punca, lepa in pametna ter zelo priljubljena. Edina težava je bil njen zaščitniški oče, ki ji je strogo prepovedal druženje s fanti, še posebej z »Montegovimi mulci«. »Oče mi veš čas govori o tem, pa teh ljudi sploh ne poznam. Slišala sem, da so se močno sprli, ko se je moja sestrična zapletla z enim Montegom, potem pa je zanosila, fant pa ni hotel priznati očetovstva,« sem večkrat slišala od svoje prijateljice. Julija se je trdno odločila, da bo očetu dokazala, da so Montegi čisto v redu. Priložnost se je pokazala nekega dne, tistega usodnega dne, ki ga še danes obžalujem.

Julija je praznovala svoj rojstni dan, tokrat prvič brez starševskega nadzora. To priložnost je hitro izkoristila in na zabavo povabila kup fantov. Zabava je bila super, veliko smo plesali in peli. Z Julijo sva ravno odšli po pijačo, ko se je punca zaletela v zelo lepega fanta. Bil je kot iz kakšne reklame. Nežno jo je prijel za roko in jo nagovoril: »Oprosti za mojo nerodno dejanje. Bi te lahko prosil za ta ples?« Julija, ki je izgubila dar govora, je hitro prikimala in začela sta plesati. Po končani pesmi sta se začela pogovarjati, ko se je fant naenkrat nehal smejati, le nežno je pokimal in odšel. Pritekla sem do Julije in jo vprašala: »Hej, punca, kaj je bilo? Daj, hitro mi povej!« »Ojoj, ne morem verjeti! Kje sem imela pamet? Ko sva nehala plesati, sva se predstavila in jaz sem rekla, da me mora gotovo poznati, ker je bil njegov bratranec z mojo, zdaj nosečo, sestrično. Na pomoč!« Morala sem jo pomiriti in skupaj sva odšli domov. Na srečo sem prespala pri njej in vse mi je podrobneje povedala, tudi to, da se je vanj zaljubila. Pozno ponoči pa sva zaslišali met kamna v Julijino okno. Punca ga je odprla in zagledala fanta iz diskoteke. Ta se ji je opravičil, da je tako hitro odšel in jo povabil na vožnjo z motorjem. Julija je brez premisleka privolila in ko sem jo poskušala ustaviti, je le rekla: »Daj no, saj je samo ena vožnja. In mogoče bova na ta način pobotala celo najini sprti družini.« Vedela sem, da zdaj ne morem storiti ničesar več, zato sem jo spustila. Zjutraj je še vedno ni bilo nazaj in ko je v sobo vstopil njen oče, sem od strahu priznala, kaj je naredila njegova hčerka. Isti trenutek je pozvonilo pred vrati. Bil je policist, ki je povedal, da je Capuletova hčerka, skupaj z voznikom, mrtva in tako sem izgubila svojo najboljšo prijateljico. Uresničila se ji je le ena želja, iz same bede sta se družini pobotali.

Obraz, Neja Hrastar, 9. b, linogravura

Nazdravimo šoli

Šola naj živi,
od živahnosti se nikoli ne umiri!
Naj se vedno nekaj dogaja,
os znanja naj vse raja.

Oh, šola ta prekrasna,
pravila vsem so jasna,
saj nihče nikoli ne nori,
kot priden otrok vsak se rodi.

Naj čim več bo odmorov,
čim manj kolov.
Ko smo v šolo prišli,
vsi srečni smo bili,
da smo dobre sošolce dobili,
smo se veselili.

Tudi učitelje spoštujmo,
jim minuto to darujmo,
ker so nas veliko naučili,
čprav smo marsikaj pozabili.

Najbolj pa, kot vsi vemo,
na malico radi gremo,
to je zame vrhunec dneva,
čprav malica hitro mineva.

Lidija Korent, 9. a

Kurenta, Maja Druzovič, 8. b, kolagrafija

Letni časi

Pomladi vse
zeleni in cveti.

Poleti
sadove obrodi.

Jeseni jih potrgamo,
tudi druge z njimi obdarujemo.

Pozimi sneg naleti,
da drevo nove moči pridobi.

Rebeka Mlakar, 6. a

Roža, Lina Zelenik, 7. r, barvni linorez

Prvi poljub

Bil je lep poletni dan,
ko je odšla neznano kam.
Ko sva poslovila se,
mi je hudo bilo.

Zaljubljen bil sem vanjo
od ušes do kolen.
Morje se je valovilo
in me poškopilo.
Bil sem moker ves
od solz in morja.

Neko večer sem šel na trg,
ko je bil že mrk.
Zagledal sem njen lep obraz,
a vse skupaj bil je le poraz.

Drugi večer sem se sprehajal
in jo zagledal na plaži.
Ko me je opazila,
je takoj sklenila:
»Grem in ga poljubim!«

Zardel sem kot rak
in vrnil ji poljub.
To je bil moj prvi poljub,
bil je poln mojih in njenih obljub.

Anja Kumer Polanec, 6. a

Ko te poišče pesem

Ko zazreš se skozi okno,
zagledaš pustost in samoto.
Kakor veter zunaj brije,
tole pesem na papir izlije.
Kakor pesem zasmeeji se,
svetlo sonce zaiskri se.

Pesem pride, pred mano skače,
kot bi hotela biti napisana,
a še rajši prebrana.
A ko tema za hrib zaide,
pesem kakor megla izgine.

Simon Fridl, 7. a

Krajina, Katja Vaupotič, 7. r, barvni linorez

Difora, Amadej Brumen, 4. t

Volk in jagenjčki

Na pašniku so se pasli jagenjčki. Za grmovjem se je skrival volk in jih opazoval. Čakal je na priložnost, da bi jih napadel. Ko je planil po njih, so zbežali vsi, razen najmlajšega. Ta je bil najbolj zvit. Volk se je zapodil za njim, jagenjček pa se mu je umaknil. Volk se je zapletel v trnje in tam umrl.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Aljaž Fras, Lucija Jančič, Nataša Kos, Julija Marodi, 5. t

Prijatelj

Prijatelj je oseba, ki ji lahko zaupamo. S to osebo se ne prepiramo in smo ji zmeraj pripravljeni pomagati. Prijatelja ubranimo pred vsakim nasiljem in pazimo, da se mu ne zlažemo. Če nas kaj prosi, si ne izmišljujemo stvari in se ne izgovarjamo. V primeru, da prijatelj zboli, ga obiščemo in mu prinesemo zvezke. Če mu učenje nagaja, mu ponudimo pomoč. Vse to in še več je moja prijateljica Zala.

Nuša Arnuga, 4. t

Mravljin prijatelj

Nekoč je živela mravlja, ki je imela velik dom. Nekega dne pa je srečala papagaja. Postala sta najboljša prijatelja. Dogovorila sta se, da bosta vsako jutro drug drugega počakala pri velikem hrastu. Nekega dne pa papagaja ni bilo na dogovorjeni kraj. Mravljo je zaskrbelo, zato ga je šla iskat. Mislila je, da se je zapletel v kakšno mrežo. A ko je prispela na sredino gozda, je zagledala lovca, ki se je zlobno hihital in držal papagaja v roki. Mravlja je odhitela po svoje prijateljice. Vse mravlje iz mravljišča so odhitele tja. Vse so lovca pičile na isto mesto. Tako zelo ga je bolelo, da je zdirjal iz gozda. Ob robu gozda je zagledal velik belo-rdeč šotor. Bil je cirkus. Ravno takrat pa je vanj odletel papagaj. Lovec se je pognal za njim in podrla sta šotor. Moški, ki ga je postavljaj, ni bil ravno navdušen. Papagaj je lovcu pobegnil.

Na poti do doma je papagaj srečal nekakšnega čudnega človeka in ga povabil domov. Tudi on je postal njegov in mravljin dober prijatelj. Nekega dne so prijatelji zaslišali ropot, pokukali so ven in bil je duhovnik, ki je vodil gradnjo župnišča. A prijatelji niso hodili k maši, zato so si vsako jutro privoščili cirkuško predstavo.

Ana Druzovič, Aljaš Fras, Teja Marot, Gaja Pergar, 5. t

Difora, Luka Golob, 4. t

Vlak, Gašper Moharič, 5 let

Meine Zukunft

„Was werde ich, wenn ich groß bin?“

Das ist eine von vielen Fragen, die uns Kinder interessieren. Sicher hat schon jeder daran gedacht und sich den Kopf zerbrochen.

Und was wird aus meiner Zukunft?

Das weiß keiner.

Ich habe mir schon Gedanken gemacht, ob ich glücklich und reich werde oder unter der Brücke lande.

Ich möchte ein Tierarzt werden, weil ich gern den Tieren helfen möchte. Manchmal bin ich mir aber nicht so sicher, ob das der richtige Weg ist, aber dann sehe ich verschiedene Bilder in den Zeitschriften oder am Fernsehen, wie die Tiere leiden und was alles Menschen mit ihnen machen. Dann sage ich mir: „Das muss aufhören!“ Ich bekomme wieder Selbstvertrauen.

Ich möchte auch viel reisen und die Welt kennenlernen. Mein größter Wunsch ist aber nach Südafrika zu gehen und da die afrikanischen Tiere zu sehen.

Und was ist mit dem Wort „Familie“?

Ich möchte eine Frau haben, aber ein Kind nicht so schnell. Ich will mein Leben so richtig ausleben.

Viele Menschen hassen ihr Leben. Aber wieso?

Sie sollten glücklich sein, dass ihnen der liebe Gott das Leben geschenkt hat. Ich wünsche mir, dass mein Leben so verläuft, wie ich mir es vorstelle.

Aljaž Muršec, 9. a

Mein Heim in Slowenien

Mein neues Zuhause gefällt mir. Endlich lebe ich in einem Haus. Es gibt keine lauten Nachbarn und man fühlt sich einfach wohl.

Mein neues Haus ist zwar noch nicht ganz fertig gebaut, aber ich finde es einfach toll. Am besten finde ich die Leute hier. Ich hatte so eine Angst am ersten Tag in die Schule zu gehen, aber die brauchte ich garnicht zu haben.

Meine Klasse ist super! Sie haben mich alle sofort aufgenommen und waren freundlich zu mir. Ich finde es schade, dass ich nicht schon früher gekommen bin. Jetzt habe ich nur dieses eine Jahr mit meiner lustigen Klasse. Ich weiß, dass es ein schönes Jahr werden wird und ich freue mich auf alles weitere.

Diana Bukovina, 9. b

Naša ladja Amsterdam

Naša ladja Amsterdam, priplula je v pristan

V soboto, 11. maja 2013, smo se učenci OŠ Destrnik-Trnovska vas (Špela Sluga, Alen Čuček, Maja Druzovič, Denis Kmetec, Matej Zelenik, Matic Krepek, Vita Volgemut, Blaž Krajnc in Dijana Potrč) udeležili prireditve, ki jo je letos že četrto organiziralo Turistično društvo Ptuj – Spoznavamo države EU. Letošnja tema predstavitev na prireditvi so bila glavna mest držav EU.

Ob 8.30 smo se zbrali pred šolo in se odpeljali do minoritskega samostana na Ptuj. Tam smo se »raztovorili« in pripravljene rekvizite nesli do naše stojnice. Z mentorjema, učiteljico Ivanko Kramberger in učiteljem Jankom Mariničem, smo celotno predstavitev mesta Amsterdam zasnovali kot ladjo, ker vemo, da je Amsterdam veliko pristanišče in da se tudi po amsterdamskih kanalih ljudje prevažajo z ladjami. Izdelali smo jo iz kartona. Poimenovali smo jo Amsterdam. Ladja je »priplula« je v pristanišče na praznovanje kraljičinega rojstnega dne, ki ga Nizozemci vsako leto praznujejo 30. aprila. Obiskovalcem prireditve smo ponudili amsterdamske vafle, ki smo jih že prejšnji dan spekli v šoli. Iz gline smo izdelali krožnike, skodelice in cikle po delftskih vzorcih v značilni modri barvi. Predstavili smo tudi značilnosti mesta s slikami in prospektom. Ker v času praznovanja Nizozemci na stojnicah pred svojimi hišami prodajajo rabljene predmete, smo tudi mi obiskovalcem ponudili naše izdelke in druge predmete. Z »zaslužkom« smo si po prireditvi kupili sladoled. Na stojnici so nas obiskali trije Nizozemci, ki so bili nad našo predstavitev navdušeni. Ob praznovanju kraljičinega rojstnega dne se vsi Nizozemci oblečejo v svojo nacionalno oranžno barvo. Tudi mi smo se oblekli v oranžna oblačila.

Naš »kapetan« Blaž je vodil našo ladjo tudi do odra. Iz nje so se »izkrcale« plesalke Anja, Maja, Špela in Vita ter zaplesale svojo koreografijo v modernih ritmih. Z ladjo smo pripeljali tudi kolo, ki je zelo razširjeno prevozno sredstvo na Nizozemskem. Špela in Vita sta se z užitkom popeljali po prireditvenem prostoru.

Prireditev se je zaključila s spustom balonov v Europarku.

Dijana Potrč, 8. a

Pustne maske, Matej Zelenik, 8. a, kolagrafija

Kurent, Alen Čuček, 8. a, kolagrafija

Dobila sem kužka

Pred štirimi leti sem dobila kužka. Poimenovala sem ga Keno.

Nekega lepega jesenskega dne se je ati odpravil v Rogaško Slatino. Povedal mi je, da gre pogledat kužka, da bi mi ga kupil. Bila sem zelo vesela. Ko je ati odšel, je k nam prišel Žan. Zraven je prinesel tudi svojega kužka Dona. Nekaj časa smo se igrali, ko smo slišali, da se je pripeljal avto. Bil je ati, ki je pripeljal mojega novega psička Kenija.

Takoj sem stekla k avtu, kjer sem zagledala prečudovitega malega bernardinca. Bil je zelo majhen in puhast, zato sem mu rekla kepica. Nesla sem ga v hišo pokazat drugim. Vsi so rekli, da je zelo lep. Ko sem ga dala v njegovo košarico z odejo, je hitro zaspal. Ni trajalo dolgo, da se je zbudil. Splezal je iz košarice in stopil na tla. Takoj mu je začelo drseti, bil je kot drsalka na ledu. Vsi smo se zelo smejali. Z Žanovim kužkom Donom sta postala zelo dobra pasja prijatelja.

Pri tem dogodku mi je bil najbolj všeč trenutek, ko je Keno prišel domov. Tega ne bom nikoli pozabila.

Lucija Jančič, 5. t

Jaz sem slon

Jaz sem slon, ti pa ne,
jaz sem velik, ti pa ne,
mene vsi imajo radi
tebe pa nobeden!

Jaz sem slon, ti pa ne,
jaz imam trobec, ti pa ne,
vsi bi radi ga imeli
in bi radi mi ga vzeli.

Mogoče ti postaneš slon,
če prineseš siv balon.
Takrat boš velik ti postal,
mogoče tudi močan,
da se ne boš bal podgan.

Teja Marot, 5. t

Hudiček, Tilen Gregorec, 8. b, kolagrafija

Lončevje, Vita Volgemut, 8. a, kolagrafija

Princesa Filipina

Nekoč že davno tega je v vasici živel oče s svojo hčerko Filipino. Živela sta v hiški blizu gradu. Mama je Filipini umrla že pred leti. Nekega dne pa je Filipina srečala princa Ferdinanda in se na prvi pogled zaljubila vanj. V princa pa je bila zaljubljena tudi Filipinina grda soseda Micibucka.

Princ Ferdinand je nekega dne želel postati kralj, vendar mu je oče velel, da se mora prej poročiti. Zato je Ferdinand priredil ples, na katerega so bila povabljeni vsa dekleta iz vasi. Filipina je vsa žareča in polna sreče to prekrasno novico povedala očetu. Ta pa je samo žalostno skomignil z glavo. Filipina je videla njegov žalostni obraz in hotela vedeti, zakaj je tako žalosten. Ni ji hotel izdati vzroka za njegovo žalost. Filipina je vztrajala in vztrajala, zato se je oče le odprl in ji povedal, da nima toliko denarja, da bi ji lahko kupil obleko za ples. Ker je do plesa bilo še nekaj tednov, se je Filipina odločila, da lahko denar za obleko zbere sama. Tako je vseh nekaj tednov delala in garala.

Micibucka, ki pa je denar dobila od staršev, je že tedne posedala in sanjala, da je najlepše dekle v vasi in bo takoj osvojila princa ter tako postala nova kraljica vasice. Vedela pa je, da je Filipina veliko lepša, zato je od staršev zahtevala še več denarja, da bi se lahko še bolj našopirila.

Filipini je med tem že uspelo prigarati denar za obleko. Vesela je iz dela stekal domov k očetu in mu povedala veselo novico. Oče je bil vesel za svojo hčer in jo s konji takoj odpeljal v vas do majhnih trgovinic. V eni od teh je Filipina izbrala lepo zlato obleko ter krasne bleščeče zlato čevlji.

Napočil je dan plesa. Micibucka se je začela urejati, prav tako tudi Filipina. Ko je bila Filipina pripravljena jo je oče odpeljal na grad. Ples se je začel in vsa dekleta so se postavila v vrsto. Dekleta so se začela predstavljati. Ko pa je na vrsto prišla Micibucka, se je pred princem tako šopirila, da je princ takoj vedel, da nje ne bo izbral.

Na koncu, ko so se predstavila že vsa dekleta, je princ začel izbirati. Izbral je Filipino, ker sta bila tako zaljubljena, sta se poročila še tisti dan. Micibucka pa je od ljubosumja zbežala s plesa. Princ in Filipina pa sta skupaj srečno živela do konca svojih dni.

Nataša Ozvatič, 6. a

Portret sošolca, Aljaž Muršec, 9. a, linogravura

Zdravljica šoli

Avgust še zadnji mesec je,
ko brez skrbi in poti je.
Za šolo se pripravljamo
in veliko stvari pozabljamo.
Končno šola je prišla,
in veliko novosti prečkala.
Nekateri sošolci odraščajo,
drugi pa nekje ostajajo.
Spet testi na svetlo prihajajo
in lepe ocene odhajajo.
Za domače naloge ni nam mar,
saj znanje je največji dar.
NPZ-ji nas v obup spravljajo,
čeprav ne vemo, komu služijo.
Srednja šola hitro se bliža,
in naše prijateljstvo se niža.

Aljaž Muršec, 9. a

Igra stalnih besednih zvez

Kamen se mi je odvalil od srca,
čutim, da sem si oddahnila.
Pri enem ušesu gre noter, pri drugem pa
ven,
ne zapolni si, kar sliši, ker je preveč len.
Prenesel ga je okrog,
ogoljufal ga je tako, da je zdaj bosih nog.
Se pa kar naprej napihuje
in s tem misli, da si dobro točko kuje.

Vanessa Fladung, 6. t

Pol obraza, Valentina Cizerl, 9. a, linogravura

Žogica Nogica (opis)

Babica je dedku kupila lajno. Dedek je bil z njo zelo zadovoljen. Tudi dedek je babico razveselil z bobnom. Kar naenkrat je skozi okno priletela žogica. Dedek in babica sta jo poimenovala Žogica Nogica. Žogica je razbila lonček in pobegnila. Na koncu sta jo našla v zmajevem gozdu.

Špela Marot, 2. t

Mrtvec, David Majcen, 9. a, linogravura

Cvetje, Urška Švarc, 5. t, fotografiranje in obdelava fotografij s programom PhotoScape

Kraljica in otrok izgineta brez sledu

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Bila sta poseben par, saj je kralj bil Rimljan, kraljica pa je bila iz srednjega veka. Nekega dne je prišel Eskim, ki je prosil za delo. Delo je dobil, in sicer je pazil na otroka, medtem ko je kraljica sprejemala pritožbe vaščanov. Čez nekaj dni se je zgodilo nekaj strašnega. Kraljica, otrok in Eskim so izginili. Vso kraljestvo je bilo zaskrbljeno. Čez nekaj mesecev je prišel klovn, ki je bil kraljičin najboljši prijatelj. Od žalosti, ker je kraljica izginila, je izgubil ravnotežje. Tudi veverice so od žalosti z lešniki splezale na drevo in jokale. Nato je priletela štoklja in naznanila, da sta otrok in kraljica živa in da se bosta nekega dne vrnila. Glej, no, res! Kraljica in otrok sta se čez nekaj dni vrnila v grad. Kraljica je povedala, kako jo je Eskim tiste noči ugrabil. Eskima so zaprli v ječo, kjer je tudi umrl. Še dan danes leta štoklja nad gradom in oznanja srečne stvari.

Zala Arnuga, Maruša Benko, Lucija Jančič, Matic Mohorič, Alen Pihler, 5. t

Eine große Stadt

Ich habe in Offenbach gelebt. Offenbach liegt in Hessen/Deutschland. Offenbach ist nicht besonders groß, aber auch nicht zu klein. Ich habe in der Nähe der Stadtmitte gewohnt. Nach der Schule bin ich sehr oft mit meinen Freunden in die Stadt gelaufen. Dort sind wir durch die Läden spaziert und haben uns über alles mögliche unterhalten. Die Stadt war der perfekte Ort um sich auszuruhen und Freunde zu treffen. In der Stadt gab es viele Kaufhäuser, Eisdielen und Cafes. Es gab auch ein sehr großes Rathaus und eine sehr große Polizeiwache. So wie ich Offenbach beschreibe, denkt man »Wow das ist doch eine tolle Stadt!«, aber das ist sie nicht! Offenbach ist keine sehr soziale Stadt. Es gibt leider viele Drogen-dieler oder Schwarzmärkte.

Ich vermisse Offenbach überhaupt nicht. Ich vermisse nur meine Freunde, mit denen ich aber immer noch Kontakt habe.

Diana Bukovina, 9. b

Huda zadrega

Sem najmlajša članica naše družine in bil je že čas, da moja družina spozna mojega fanta Tilna. Staršem sem povedala, da pride v soboto, zato je mama počistila hišo, sestra skuhala kosilo, oče pa prenehal z delom.

Pozvonilo je pri vratih. Živčna sem jih odprla. Tam me je pričakal lepo urejen Tilen, s šopkom rož in buteljko vina v rokah. Šopek je podal mami, buteljko očetu. Na sestro je očitno pozabil. Starša sta ga gledala, rekla nista niti besede. Sestra je debelo pogledala in mi na uho šepnila: »Nina, si prepričana, da je to tvoj fant? Izgleda nekako ... divje.« Jezno sem jo pogledala ter jo sunila v ramo. Po zelo narodnem trenutku, ko je moja družina »buljila« v Tilna, smo se le odpravili jest. Bila sem zelo lačna, najraje bi pojedla celo pečenko, vendar v tistem trenutku tega pač nisem bila zmožna. Oče je končno spregovoril. »In s čim se ukvarjaš?« je rekel podcenjujoče. Moj suh dolgolasec mu je odgovoril: »Pravzaprav, nimam službe. Vendar delam na tem.«

V tistem trenutku sem opazila očetov razočaran pogled. Verjetno si je mislil, da si bom našla kakšnega zdravnika kakor sestra. Zagotovo ni pričakoval, da bom pripeljala rokerja.

Večerja je minila v čisti tišini. Nihče ni rekel niti besedice. Tilen je po večerji odšel. V moji glavi se je pojavil glas, ki je naznanil velik spor med mano in očetom.

»Veš, pričakoval sem, da si boš našla boljšega fanta, kot je on. Samo poglej ga, prepričan sem, da je že bil v zaporu in to ne samo enkrat. Pa še po cigaretah je smrdel. Dobro veš, da s tvojo mamo ne podpirava tega.« Preklinjal je. Nisem ga navajena preklinjati, zato mi je bilo jasno – sem v velikih težavah. Hotela sem vse skupaj pozabiti, zato sem stekla iz hiše, hitro, kolikor sem le lahko in pritekla sem na nek travnik. Usedla sem se in zajokala. Jokala sem zelo dolgo, tako dolgo, da se je že začel spuščati mrak. Odšla sem nazaj domov. Sedeli so na sedežni garnituri, gledali televizijo. Ko so zaslišali cviljenje vrat, so pogled usmerili k meni, vendar hitro nazaj k televiziji. Očitno je bil Dnevnik bolj zanimiv od mene in mojih rdečih oči.

Naslednji dan sem se dobila s Tilnom, ki je bil čudno tih. Ponavadi je bil namreč glasen, nasmejan, spravljal me je v dobro voljo ...

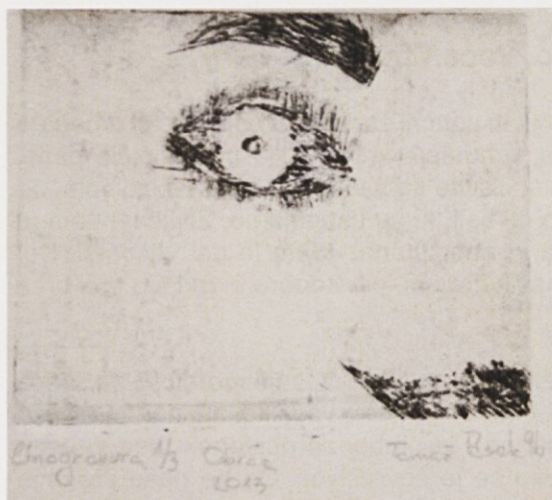
Začel je pogovor: »Veš, Nina, mogoče pa midva res nisva za skupaj. Ti prihajaš iz idilične, urejene družine, medtem ko je moja družina na slabem glasu. Mislim, da bi morala končati najino razmerje. Še vedno sva lahko prijatelja,« mi je rekel. V redu, sprejela sem dejstvo. Takrat bi najraje zajokala, vendar so bile moje oči suhe. Nikakor niso hotele spustiti solz.

S Tilnom sva res končala, nikoli več se nisva videla. Ljudje govorijo, da se je odselil, neko žensko sem slišala reči, da je celo umrl. Ne, tej govorici nisem verjela. Zanimivo se mi zdi, kako mi je ukradel srce. Včasih se vprašam, kako bi bilo, če bi vztrajala skupaj, kje bi danes živela, ali bi imela otroke ... Spoznala sem, da ljubezen ne pozna meja. Moj oče bi za konec dodal še verz znane slovenske pesmi: »Lepa dekleta ljubijo barabe ...«.

Nina Milošič, 9. b

Leteči konj, Nataša Ozvatič, 6. a, linorez

Obraz, Tomaž Pesek, 9. b, linogravura

Zdravljica umetnosti in kulturi

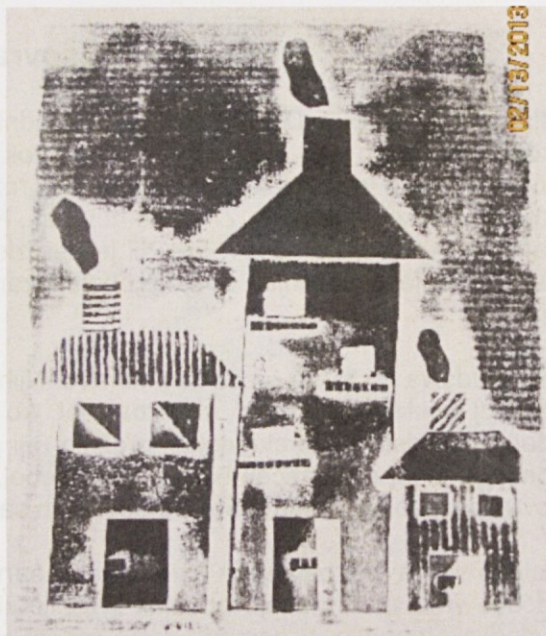
Nazdravimo danes tu,
umetniku vsakemu,
pa naj poje samo v kopalnici
ali pa ga slavijo v hvalnici,
naj piše za sprostitev
ali pleše za pomiritev.

Nekaterim se umetnost neumna zdi,
ampak da tako ni,
vemo vsi mi.
Morda nekoč umetniki veliki bomo nekateri,
ali pa umetnost v srcu bomo imeli ...
Vsaj v majni meri.

David Majcen, 9. a

Oko, Nina Milošič, 9. b, linogravura

Hiše, Lucija Jančič, 5. t, kartonski tisk

Prva ljubezen

Prva ljubezen ni čisto taka,
kot vsaka za tem.
So prvi metuljčki v trebuhu
in ta njegov nasmeh,
ki te obnori,
bolj kot tisoče sladkih besed.
Ko ga zagledaš na šolskem hodniku
ali pa kje kar tako vmes,
srce ti noro razbija
in ta občutek, kot da lebdiš po zraku,
okoli tebe pa tisoče zvezd.

A ta prva ljubezen,
ni vedno tako sladka kot se nam zdi,
pojavi se tudi strto srce,
ki boli.

In za tem strtim srcem še
žalost in stotine solz.
Ampak vsaka prva ljubezen,
je prav posebna.
Nekatere so boleče,
druge ne.

Ampak vsaka prva ljubezen,
zmeraj posebna je.

Špela Sluga, 8. b

Življenje je sovraštvo, večni boj ...

Misel na življenje ... Drobne sinice, pomladni travnik in sončni žarki, ki prodirajo skozi bogate krošnje stoletnih dreves. Tišina. Le tih zvok vetra, prhutanje kril metulja in golobičje petje. Življenje. Tako veliko, tako čudovito in tako raznoliko. Začne se z vdihom, konča z izdihom. Je kot dih, kratko in minljivo. Življenje ni v nas. Nismo mi tisti, ki ga ustvarjamo. Življenje nam je dano. Iz veselja, od bogov, sile, ki je nerazložljiva in nepoznana. Smo le del večnosti. Del nekega večjega življenja. Svet ne obstaja zaradi naših življenj, prav dobro bi mu šlo tudi brez nas.

Prva ljudstva so živel v sožitju z naravo. Njihova življenja so bila boj, kajti morali so se boriti za svoj obstanek. Po več milijardah let, ko smo ubili in pokorili vse, kar bi nam utegnilo kdajkoli predstavljati kakršnokoli grožnjo (ali pa tudi ne), je bil boj za obstanek med vrstami končan. Zdaj smo začeli biti boj med seboj. Rodilo se je sovraštvo. Če bo naše življenje sovraštvo, izbiramo sami. Sami gledamo in sami vidimo.

Delimo se na brezbarvne in tiste, katerih barve kar žarijo. Kot sonce. Brezbarvni bodo videli kričeče vrabce, ki glodajo pridelek in želijo zlo. Barvni bodo videli vrabčke, ki jih z nebesno melodijo prebudijo. V zameno za to radost pa se pogostijo z jagodo z vrta. Brezbarvnim je življenje grožnja, vsak trenutek težak, naporen in brez vrednosti. Ne znajo in ne trudijo se iskati lepote, čarobnosti in veselja. Mislijo, da so realisti, v resnici pa skozi življenje samo hodijo. Ne ozirajo se na druge, spregledajo drobne pomembne trenutke, ki jim jih ponuja življenje. Prekrijejo si oči in hodijo po svetu slepi. Usmerjeni v svojo resnico, v naučena dejstva drugih. Zaprejo vrata v svojo dušo. Njihovo življenje je kot hitra cesta, siva, iz betona in ograjena, polna smoga in hitenja. Nasprotno je življenje barvnih kot potovanje po ozkih starih stezicah, polnih zgodb, upanja, radosti in svobode, nešteti sončnic. Ti ljudje po poti življenja ne hodijo, temveč plešejo. V njihovih srcih igra glasba. Glasba upanja, vztrajnosti in domišljije.

Takšno je življenje, ki sem ga izbrala. Moja pot vodi čez temne gozdove tveganja, prostorne travnike svobode, spokojne potoke upov in skritih smehljajev, ostra gorovja preizkušenj in solz ter čez neskončne oblake puhastih sanj. Spoznavam ljudi, odkrivam lepoto sveta in pokrajin prav tako kot temne strani življenja. Ampak v vsakem še tako majhnem koščku življenja se skriva drobec sreče, nečesa dobrega. To je to, kar moramo videti in občutiti. Ne bom trdila, da moje življenje ni boj, kajti potem bi lagala. Vsak trenutek se borim za svoje sanje in svoje želje. Kot je rekel znan baletnik Irek Mukhamedov, na enem izmed treningov, ki sem se ga udeležila, je preteklo veliko znoja, krvi in psihičnih naporov, da smo prišli do tega, kar smo postali in kar smo dosegli. Če me je življenje še tako močno treščilo na tla in me tudi je, nisem odnehala. Še naprej sem in bom bila boj. Še veliko se bom znojila, še veliko žuljev bom imela in tudi veliko psihičnih preprek bom premagala. Zdaj ne morem odnehati, kajti padla sem v začaran krog ljubezni. Ljubezni do baleta. Ljubezni do življenja. Čez dva tedna bo napočil eden najpomembnejših trenutkov mojega življenja. Bojim se. Razočaranja in drugačnega življenja. Življenja brez ljubezni, če mi ne uspe. Hkrati pa ob misli na uspeh in uresničitev mojih sanj zahrepenim in poletim z nasmehom na obrazu. Smešno, kako se naša čustva in občutki igrajo z nami...

Vsak človek ima usodo, pravijo. Bo že res, ampak vsak si usodo kroji sam. Zato bi morda bolj držalo, da so v življenju vsakega človeka stvari, ki so namenjene, da se mu zgodijo. Kot je recimo meni namenjeno plesati.

SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2013

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrala: Lilijana Pisar

Za tisk pripravil: Mitja Gerič

Besedila v tujem jeziku: Katja Gajzer

Jezikovni pregled: Nina Laki, Mateja Miklošič

Oblikovanje: Janko Marinič

Naklada: 500 kosov

Tisk: **DIGI**tisk Ptuj

Zivljenje je igranje, vedenja...

Mednarodni dan otrok, ki ga praznujemo 1. junija, je priložnost, da se spomnimo, da so otroci tudi ljudje, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki nam pomagajo, da se spomnimo, da so otroci tudi ljudje, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe.

Prav tako so otroci tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe.

Dobro je vedeti, da so otroci tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe.

Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe. Otroci so tudi tisti, ki imajo svoje mnenje, svoje občutke, svoje želje in svoje potrebe.

OSNOVNA ŠOLA DESTRIŠEK-TRNOVSKA VAS

junij 2013